

புதிய:

பிரமா நுழை் 29

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த மாதக்தோறும் வெளிவரும் பத்ரிகை
[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

3 லைம் ||

விக்ருதியூ (20-2-51) மாசி

5 இதழ்

எம்பெருமானும் எம்பாரும்.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளில் பலபல முதலிகள் ஆச்சியித்திருந்தாலும் அவர்களுள் எம்பாரே தலைமை பெற்றனர். நம்முடைய குருபாம்பரையானது—ஆவங்தார், பெரிய நம்பி, எம்பெருமானுர், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர் என்றிப்படியன்றே வருகின்றது. ‘மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத் தாழ்வான்’ என்று ஒப்புயர்வற்ற பெரும்புகழுபெற்ற கூரத்தாழ்வான் இருக்கச் செய் தேயும் எம்பார்க்கே ப்ராதாங்ய மானதற்கு யாது காரணம்? என்று சிலர் விமர்சிப்ப துண்டு. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமர்ரான பட்டரை ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் எம்பார் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்ததுதான் இதற்குக்காரணம்.

அப்படி அவர் காட்டிக் கொடுத்ததற்குத்தான் யாது காரணமென்னில்: கூரத்தாழ் வானுக்கு இரண்டு திருக்குமார்கள் திருவவதரித்தார்களென்கிற ஆனந்தச் செய்தியைக் கேட்டறுள்ளே எம்பெருமானுர் பேரின்பெவள்ளத்தில் மூழ்கி ஒருநாள் அந்த திவ்ய சிக்க களைக் கடாக்கிக்கொட்டி எம்பாருடன் ஆழ்வாண்திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள, அப்போது எம்பார் உன்னே சென்று பட்டரையும் சீராமப்பிளையையும் கைத்தலத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருமளவில் குழந்தைகட்டகுக் காப்பாக தவயாநு ஸந்தானம் செய்து கொண்டே வந்தார். பிறகு எம்பெருமானுர் அத்திவ்ய சிக்ககளைக் கடாக்கிக்கையில் கோவிந்தப் பெருமாளே! இக் குழந்தைகளின் மேனியில் தவயம் மணக்கிறதே; என் செய்தீர்? என்று கேட்க, ‘குழந்தைகட்டகு அனுக்கம் வாராமைக்காக தவயாநு ஸந்தானம் செய்து காப்பிட்டேன்’ என்று எம்பார் கூற, அப்போது எம்பெருமானுர் “இக்குழந்தைகளின் நன்மைக்கு நீரே முற்பட்டாதலால் இவர்கட்டகு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்” என்று எம்பார்க்கு நியமனம் தந்தருள்ளார். அந்த நியமனத்தின்படி எம்பாரே பட்டர்க்கு ஆசார்யராக அமைந்தார்.

இதனால், கூரத்தாழ்வான் பட்டர்க்கு ஆசார்யரல்லர் என்று கொள்ளலாகாது. பட்டரும் சீராமப்பிளையும் ஆழ்வாண் திருவடிகளில் திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டதாக

இதிஹாஸ முள்ளது. இவ்விதம் திருவாய்மொழியில் (1—2—10) * எண்பெருக்கங் நலத்து* என்கிற பாட்டின் ஈடு முப்பத்தாறுமிரப் படியிலுள்ள இதிஹாஸத்தினுளும் விசதம். ஆகவே பட்டர்க்கு எம்பார் ஆழ்வான் ஆகிய இரண்டு ஆசார்யர்களினுடையவுப் ஸம்பந்த முண்டு; ஆனது பற்றியே பட்டர் ஸஹஸ்ராம பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் இட்டருளின ச்லோகத்தில் “வந்தே கோவிக்த தாதேள்* என்று எம்பாரையும் ஆழ்வானையும் ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் வைத்துத் துகிசெய்தார். *ராமாநுஜபதச்சாயா* என்கிற எம்பார்தனியனும், *பீவிவத்ஸில்லங்க மிச்ரேப்யः* என்கிற ஆழ்வான் தனியனுமாக இரண்டு தனியன்களும் பட்டரே யருளிச் செய்தவையிரே.

இனி, எம்பாரென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளென்ன வென்று பார்ப்போம்; எம் பெருமானுரையின் அஞ் சொல்லின் சிதைவாகவே எம்பாரென்னுஞ் திருநாமம் சாத்தப்பட்ட தென்று காண்கிறது. ஆனாலும் பட்டர் ‘எம், பார்’ என்றிரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையாகக் கொண்டு, எம்முடைய பார்—யாம் தங்குமிடம் என்ற பொருளைக் காட்டி (தனியனில்) *மத் விச்ரமஸ்தலீ* என்றநூளிச் செய்தார். ஸம்ஸாரதாபதப்தர்களான நாம் ஒதுங்கி இளைப்பாறுமிடம் என்றபடி. எம்பார் ராமாநுஜ பதச் சாயையென்று ப்ரவித்தி பெற்றவராதலால் சாயையின் தன்மைக்குச் சேர மத்விச்ரம ஸ்தலீ என்றது மிகப் பொருத்தம்.

• ஸம்பரதாயத்தில் எம்பாரைப்பற்றி ஒரு சிசாரமுண்டு; இவர் திருமலீ நம்பிகளால் திருத்தப்பட்டு அவர் திருவடிகளிலேயே திருவிலச்சினை (சக்ராங்கனம்) பெற்றவராயிருக்க, ஸமாச்சரயண பரம்பரையில் எம்பெருமானுரைடைய திருவடியாக இவரையநுங்கித்தல் எங்குனே கூடுமென்று இதற்குச் சிலர் சொல்லுவதென்னவென்றால், ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் திருமலீநம்பிகளிடத்தில் இவரை உதகதாராழுர்வகமாக ப்ரதிக்ரஹித்த பின்பு மறு படியும் தாம் இவர்க்குத் திருவிலச்சினை செய்தருளினுரைவன்று.

• இதைப் பலர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. நம்பிகள் இவரை உதகதாராழுர்வகமாக ஸ்வாமிக்குக் கொடுத்தருளினதே போதுமானது. இவர் திருவடிகளில் ஆச்சியித்தபட்டர் ராமாநுஜபதச்சாயா என்று எம்பெருமானுரைடைய திருவடினம்பந்தமே சிருபகமாக அருளிச் செய்திருக்கையாலே இதற்குமேல் எவ்விதமான சங்கைக்கும் அவகாசமில்லையென்று விடுக்க.

எம்பெருமானுர் வடிவழகிலீடுபாடு (எம்பார் அருளிச் செய்தது.)

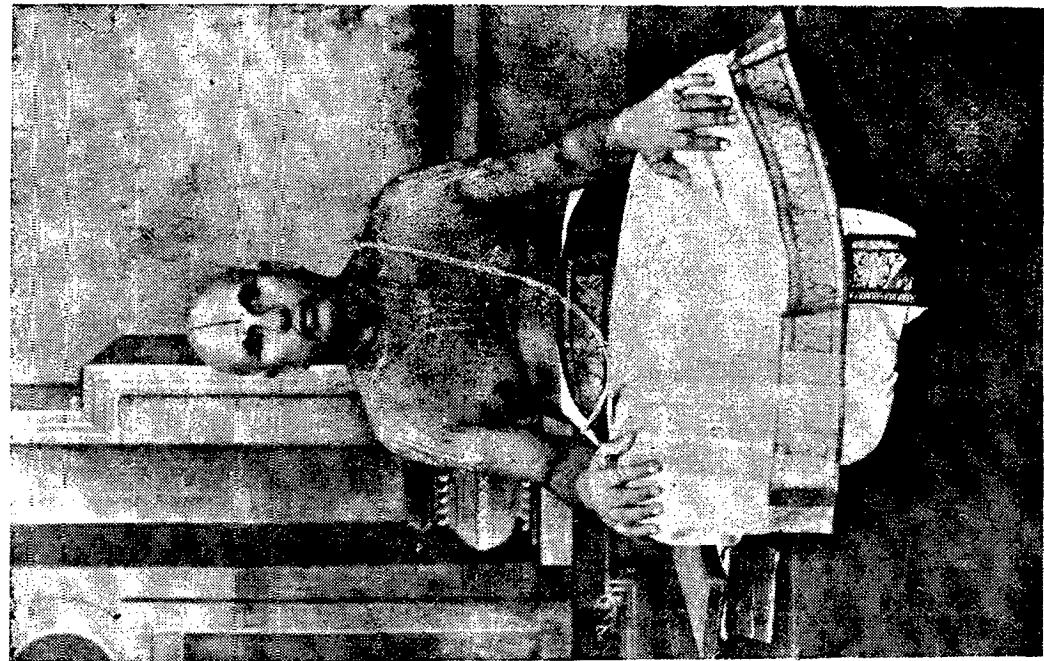
பற்பமேனத்திகழ் பைங்கழலுண்றன் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிக்தமருங்கழகும் *

முப்புரிநுலோடு முன்கைபிலேந்திய முக்கோல்தன்னழகும்
முன்னவர்தந்திமோழிகள்ளிறங்கிமேறுவல்ஸிலாவழகும் *

கற்பகமேவிழி கருணைபோழிக்கிடு கமலக்கண்ணழகும்
காரிசதன்கழல்குடியமுடியும் கணந்திகைமுடியும் *

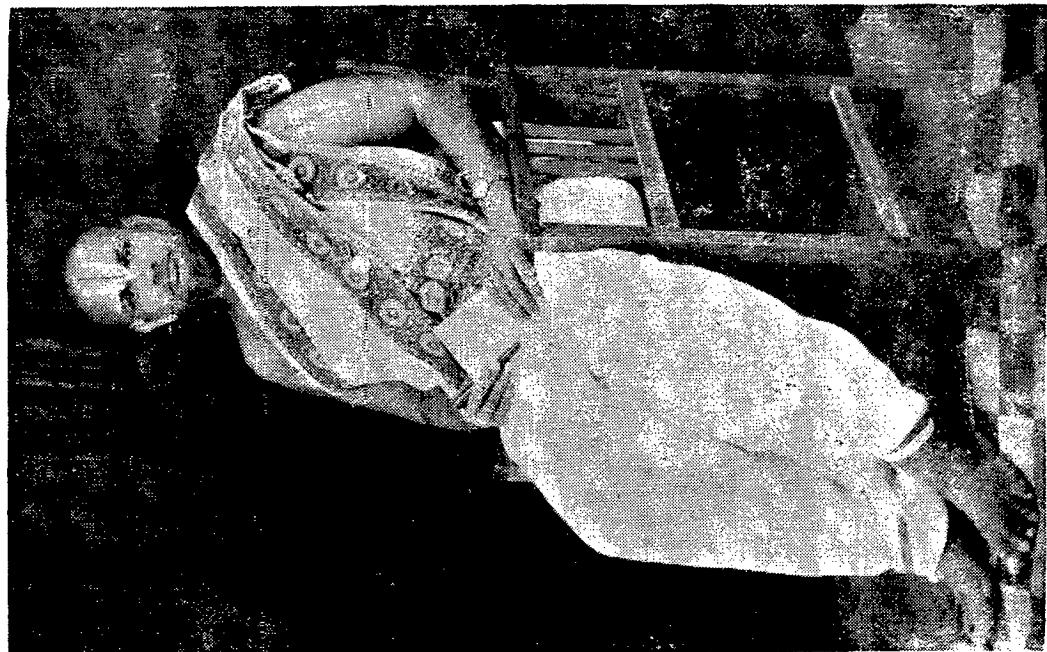
எப்போழுதும் எதிராசன்வடிவழகேன்னிதயத்துளதால்
இல்லையெனக்கெதிரில்லையெனக்கெதிரில்லையெனக்கெதிரே.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளேசரணம்.

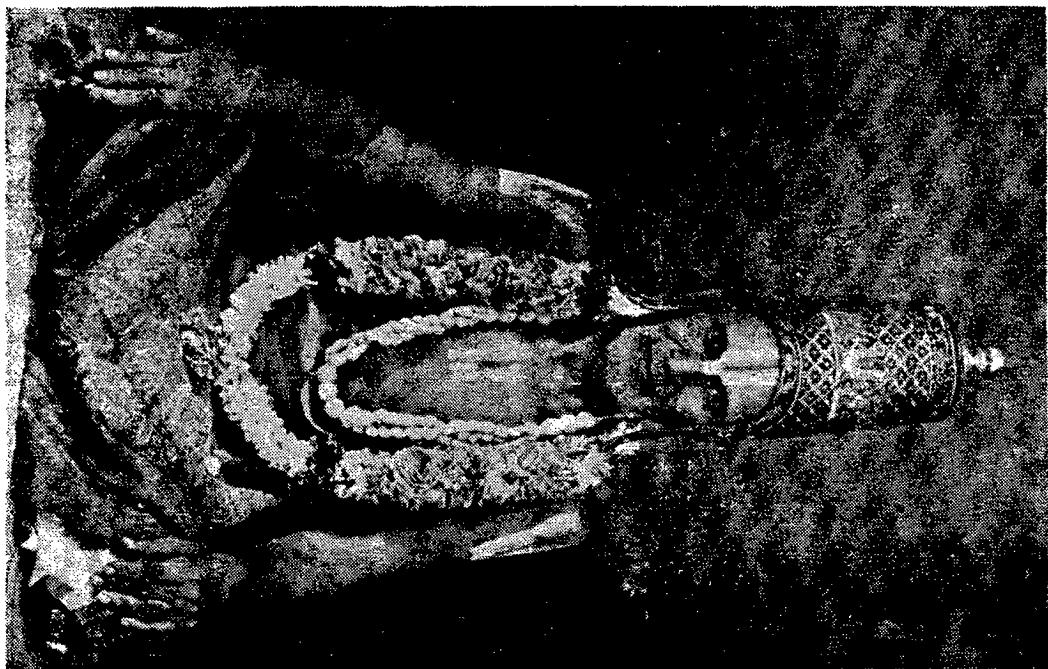

ஸ்ரீ பாண் உலோ. வித்வான் அட்பார்
வேஞ்சடாசாரி யர் ஸ்ரீ வாமி

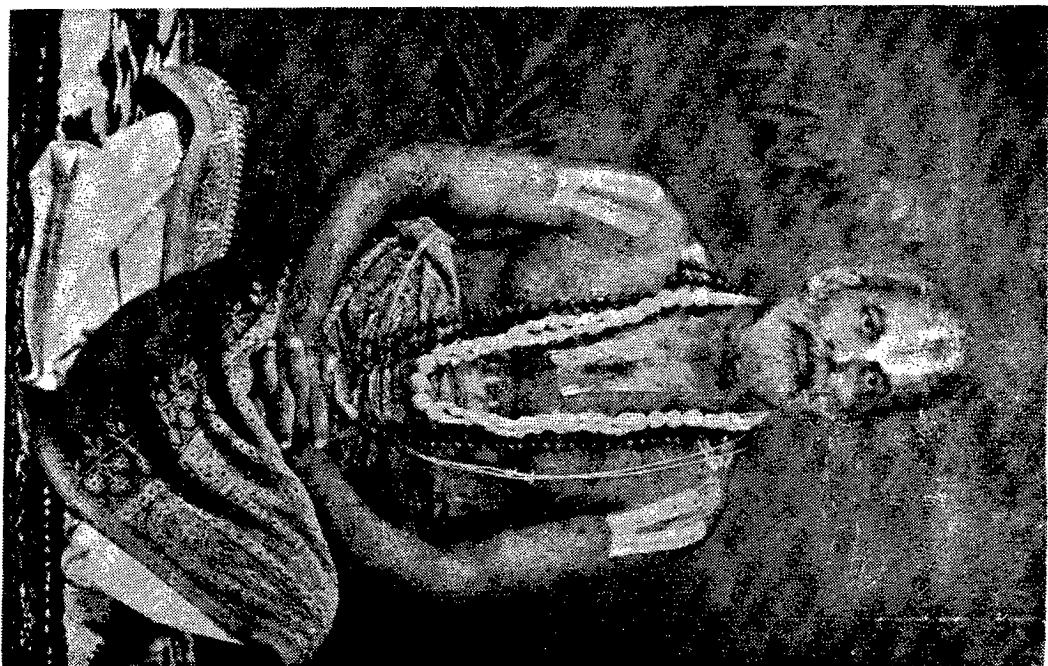
(திருவாலூதிருக்குரி.)

ஸ்ரீ பாண் உலோ. வித்வான்.
V. S. செத்தாத்தரி லையாந்தார்
(தமிழ்ப்பற்றாதர்) வானாராய்.

ஸ்ரீமாண். எ. வே. வித்வான், ஆண்டாளாஜியார்,
வடபுத்துக்கையைப்பங்கார் (ஸ்ரீவீல்லிபுத்துக்கார்)

ஸ்ரீமாண் உ. வே. வித்வான்,
விஞ்சிமூர் ஆழ்வார் ஸ்வாமி (ஸ்ரீவீல்லிபுத்துக்கார்)

பெரியாழ்வாருடைய அனுபவம்.

வ்யாஸபாசாதி பறூர்விசனும் ஆழ்வார்களும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாரத்தை விசேஷமாக அனுபவித்திருந்தாலும் பெரியாழ்வாரநுபவித்த விதமாக ஒருவரும் அனுபவித்திலர். இவருடைய அனுபவம் வெகு ஆச்சரியமாக அமைந்தது. “திருவிலேனேன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வங்கையசோதை பெற்றுளே” என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரத்தின் படி தேவகியிழந்த அனுபவங்களையெல்லாம் யசோதைப்பிராட்டி குறையொன்றுமின்றியே அனுபவிக்கப் பெற்றுள்ளனினும் பெரியாழ்வாரநுபவித்தவற்றில் ஏகதேசமே யசோதை அனுபவித்தாளன்று சொல்லில் இழுக்காகாது. * வண்ணமாடங்கள் சூழ்திருக்கோட்டிழூர் * என்று தொடங்கி * குழலைவன்ற குளிர்வாயினராகிச் சாது கோட்டிழியுட்கொள்ளப் படுவாரே * என்பதனால் இருநூற்றூபது பாசுரங்களினால் பெரியாழ்வாரநுபவித்திருக்கும் க்ருஷ்ணவதார திவ்யாநுபவம் அனுபவரவிகர்களின் நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக உருக்க வல்லதென்பதில் தட்டுண்டோ?

“பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்” என்று ஸ்ரீவசநாழுஷ்ணத்திலருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதில் சில குருகுலவிமுகர்கள் ஒரு ஆக்ஷபம் சொல்லுவதன்டு; அதாவது—‘யசோதை இப்படியதுபவித்தாள், கோபிகள் இப்ப யநுபவித்தார்கள்’ என்று பெரியாழ்வார் சொல்லியிருக்கிறாரேயொழிய வேறில் கூயே; இதனால் பெரியாழ்வார் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினதாகச் சொல்லப் பொருத்தமுண்டோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுபூராண ஸ்ரீ பாகவதாதிகளில் கதை சொல்லியிருக்கிறவித மாகத்தானே பெரியாழ்வாரும் சொல்லியிருக்கிறார்; பாசுரத்தின் கோபஜுங்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணினதாகச் சொல்லுவாருண்டோ? இல்லையே; அப்படியிருக்க, “எசோதை சொன்னதை விட்டுசித்தனுகிய நான் சொல்லிவைத்தேன்” என்று பதிகந்தோறும் நிகமனப் பாசுரத்தில் பேசியிருக்கின்ற பெரியாழ்வார் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினாராகச் சொல்லப்படுவதற்கு என்னபொருத்தமுள்ளது? என்று.

இதற்கு இங்குச் சூருக்கமாக ஸமாதானம் தெரிவிக்கிறோம்; கேண்மிள்; பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முதற்பதிகமாகிய * வண்ணமாடங்கள் பதிகப் பெரியாழ்வார் தாமான தன் மையில் அருளிச்செய்ததேயன்றி யசோதையின் பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்த தன்று என்பது அத்திருமொழியின் அமைப்பினாலும் முடிவு பாசுரத்தினாலும் வ்யக்தமாக விளக்கும்; * செந்நெலார்வயல் சூழ்திருக்கோட்டிழூர், மன்னுநாரணன் நம்பி பிறந்தமை, மின்னுநால்விட்டுசித்தன்ஸிரித்த, இப்பன்னுபாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே * என்று (அப்பதிகத்தின்) நிகமனப்பாசுரம் காண்க. இங்குனே தாமான தன்மையில் நின்று பேசுமிப் பதிகத்தில் ஒன்பதாவது பாசுரம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளதென்று பார்க்கவேணுப்; * கிடக்கில் தொட்டில் கிழியவுதைத்திடும், எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும். ஒடுக்கிப்புல்கில் உதாரத்தே பரயங்கிடும், மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய் * என்றன்றே அப்பாசுரமுள்ளது. இப்பாசுரம் பேசும் போது ஆழ்வார் தாமே யசோதையாக மாறவிட்டாரென்பதை இசைந்து தீரவேண்டுமே. இல்லையாகில் இப்பாட்டு அங்வயிக்கமாட்டாதன்றே. “இப்படி யசோதை மெலிந்து மொழிந்தாள்” என்று இப்பதிகத்தில் கிறிதும் காட்டப்படவில்லையே. ஆகவே குருகுலவிமுகர்களின் ஆகோஷபம் அஸங்கத மென்று முடிந்தது. இது சிற்க.

இப்பெரியாழ்வார் திருமொழியில் மூன்றும்பத்தின் முதற்பதிகம் *தன்னேராயிரம் பின்னைகளோடு* என்று தொடங்குவது. இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரமும் *உனக்கஞ்சவன் அம்மம் தரவே* என்று முடிகின்றது. யசோதைப்பிராட்டி கண்ணாக்கு

முலைப்பால் கொடுக்க அஞ்சுவதாகச் சொன்னதை அவருடைய பாவனை கொண்டு சொன்ன பதிகமிது. இதுவரையில் கண்ணலை ஸாதாரணக் குழந்தையாகவே நினைத்திருந்த தனுல் முலைப்பால்கொடுத்து வந்ததாகவும், இப்போது பூதநாவதம், சகடாஸாரபங்கம், பமளார்ஜாங்பங்கம் முதலான அதிமாநுஷ்சேஷ்டதங்களைக் கண்டதனுல் அன்னவனுக்கு முலைப்பால் கொடுக்க அஞ்சுவதாகவும் இப்பதிகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இதால், கண்ணன் முலைப்பாலுண்ணும் பருவத்தில் இது சொல்லப்படுவதாக நன்கு விளங்கிறது.

இத்தகையதான் இப்பதிகத்தில் சில பாசுரங்களில் கண்ணபிரானுடைய ஜார சோர சேஷ்டதங்களும் அநுபவிக்கப்படுகின்றன: இரண்டாம் பாட்டுக் காண்மின்; *பொன் போல் மஞ்சனமாட்டி அமுதாட்டிப்போனேன் வருமளவிப்பால், வன்பாரச் சகடமிறச் சாடி* என்று சகடபங்கம் செய்தவாற்றைச் சொல்லி, உடனே *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளாருகன்னியை வேற்றருவஞ் செய்துவைத்த அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவன் அம்மந்தரவே* என்றுள்ளது. மேல் நான்காம் பாட்டில், *கையார்கண் மடவாச்சியர் மக்களை மையன்மை செய்தவர் பின்போய், கொய் யார் பூந்துகில் பற்றித் தனி நின்று குற்றம் பல பல செய்தாய்* என்றும், மேல் ஆரும் பாட்டில் *சுரும்பார் மென்குழல்கள்னி யொருத்திக்குச் சூழ்விலை வைத்துதிரியும் அரம் பாவுன்னை யறிந்து கொண்டேன் உனக்கஞ்சுவன் அம்மந்தரவே* என்றும், மேல் ஏழாம் பாட்டில் *மருட்டார்மென்குழல் கொண்டு பொழில்புக்கு வாய்வைத்து அவ்வாயர் தம் பாடி, சுருட்டார்மென்குகல் கண்ணியர் வந்துன்னைச் சுற்றுங்தொழு நின்றசோதி* என்றும், மேல் எட்டாம்பாட்டில் *பிறர்மக்களை மையன்மை செய்து தோளாவிட்டவரோடு தினைத்து நீ சொல்லப்படாதன செய்தாய்* என்றும். மேல் *நீ ஆய்ப்பாடியினங்கண்ணிமார்களை நேர் படவே கொண்டு போதி* என்றும், *தொத்தார் பூந்குழல் கண்ணி யொருத்தியைச் சோலைத் தடங் கொண்டுபுக்கு முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இரா நாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்* என்றும் இப்படி கண்ணனுடைய ஜார சேஷ்டதங்கள் மிக மிகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. முலையுண்ணும் பருவத்தில் இவ்வகையான சேஷ்டதங்கள் ஸம்பாவித மன்றே; பருவத்திற்கு அஸ்மபாவிதமான விஷயங்களைச் சொல்லி யநுபவிக்கலாமோ? என்று சங்கிக்க நேர்கின்றது.

இதற்கு நாம் சொல்லக்கூடிய பரிஹாரமாவது—இங்குச் சொல்லப்படுகிற ஜாரக்குற்யங்கள் அப்பருவத்திலே நடந்தவை யென்றே கொள்ளவேண்டிய அவசியம் சிறிதுமில்லை. யசோதையின் பாவனையிற்பேசுகிற ஆழ்வார் மிகவும் பிறப்பட்டவராதலாலும், யெளவன பருவத்திற் செய்த செயல்களும் அவருடைய அநுங்தானத்திற்குச் சோசாமாயிருப்பதனும் அந்தச் சரிதைகளையும் தாம் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறென்றே கொள்ள வேணும். வளைதேவர் திருமாளிகையில் நின்றும் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து சேர்ந்த கண்ணபிரானது பாதாதிகேசாந்த திவ்யாவயவ ஸளந்தர்யங்களை அயலகத்துப்பெண் களுக்குக் காட்டுகின்ற யசோதைப்பிராட்டி “உழந்தாள் நறுநெய் ஒரோதடாவன்ன, இழந்தாளெரியினுல் ஈர்த்தெழின்மத்தின், பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தால் தவழுந்தான் முழந்தாளிருந்தவாகாணீரே” என்றும் “பிறங்கிய பேய்ச்சிமூலை சுவைத்துண்டிட்டு, உறங்குவான் போலே கீடந்தசிப்பின்னை—குறங்குகளை வந்து காணீரே” என்றும் சொல்லி யிருப்பதெல்லாம் அப்போது ஸம்பாவிதமன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும் பணியத்தக்தாநு ஸந்தானம் ஆழ்வார்க்கு உள்ளதாகையாலே பொருந்து மென்று நிர்வதிக்கப்படுவது போலவே இதுவும் நிர்வதிக்கக் குறையில்லையென்று கண்டு கொள்வது.

மஹா வீரன் வீரி.

ஸ்ரீராமாயணத்திலும், மற்றும் இராமபிரானைப்பற்றிப் பேசும் பல நூல்களிலும் இராமனை வீரனென்றும் சூரனென்றும் பராக்ரமசாலியென்றும் பாராட்டிக்கூறுவது விசேஷமாகக் காணத்தக்கது. இராமனுக்கு மஹாவீரனென்ற ஒரு திருநாமமுண்டு. “ஐயஜய மஹாவீரி!” என்றே ரகுவீரகத்யத்தின் தொடக்கம். வீராகவனென்றே ஒரு திவ்ய தேசத்தில் திருநாமம் பெற்று விளங்குகின்றமை ப்ரலித்தம். பவழுதிமஹாகவி மஹாவீரசாதமென்றே பெயரிட்டு நூலியற்றினான்.

ஆழ்வார்கள் இராமனது செயலீச் சொல்லி வீரனென்றே வாய் வெருவுவர்கள் ; “இலங்கை மன்னனைந்தொடைந்து பைந்தலை சிலத்துக்கக் கலங்கவன்று சென்று கொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே !” என்றும் “மாறுசெய்த வாளர்கள் நானுவப்ப அன்றிலங்கை நிறுசெய்து சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனார்” என்றமுள்ள [திருச்சந்த விருத்தம்] பாசுரங்கள் காணக்.

இவை யெல்லாவற்றிலும் காட்டில் எதிரியின்கையாலே விடுதிட்டென்னுங் கணக்கிலே இராவணனே வியந்து போற்றும் வீரியம் இராமனுக்குள்ளது. [வால்மீ. யுத்த. 106-6.] “சத்ரோः ப்ரக்க்யாதவீரியஸ்ய ரஞ்ஜிநியஸ்ய விக்ரமேः” என்பது இராவணனுடைய மொழி. இராமனை ப்ரக்க்யாதவீரியஸ்ய இராவணன் தன்வாயினால் போர்க்களத்திற் சொல்லுவதானது அந்த வீரியத்தைத் தான்மிக நன்றாகவநுபவித்ததனால்லன்றே ! “விக்ரமேः ரஞ்ஜிநியஸ்ய” என்று அடுத்தபடியே சொல்லுகிறோன்.

இங்கனே சொல்லும்படியாக இராமன் செய்த வீரச் செயல்கள் பலபல விருப்பிலும் ஒன்றெடுத்துக் காட்டுவோமிங்கு. யுத்த காண்டத்தில் தொண்ணுற்று நான்காம் ஸர்க்கம் காண்க. அங்கு மூலபலம் திரண்டவன்று இராவணனுடைய அதிமாநங்கிப்போர் வல்லமையைப் பேச வான்மீகி முனிவரும் தடுமாறுகின்றார். “சிக்கம் பிங்கம் சரைர் தக்தம் ப்ரபக்கம் சஸ்த்ர பீடிதம். பலம் ராமேன தத்ருக்ஸர் ந ராமம் சீக்ரகாரினம்.” என்று, இராமனுல் பலவாறு தகர்ப்புண்ட அரக்கரது சேனைகளைக் கண்டார்களே யொழிய பம்பரமாகச் சுழல்கின்ற இராமனை ஒருவரும் காணமாட்டிற்றிலர் என்கிறார். மேலே *தே து ராமஸலஹஸ்ராணி ரணே பச்யந்தி ராக்ஷஸா.* என்று ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ரீராமமூர்த்திகளைக் கண்டார்களென்கிறார். உடனே *பூஃ பச்யந்தி காகுத்ஸ்தம் ஏகமேவ மஹாஹவே* என்று, அந்தப் போர்க்களத்தில் இராம நெருவனையே கண்டார்களென்கிறார். இராமனைக் காணவே யில்லையென்பது, ஆயிரக்கணக்கான ராமர்களைக் கண்டார்களென்பது, ஒரு ராமனையே கண்டார்களென்பது - ஆகவிப்படி ஒன்றேருடோன்று சேராத வண்ணம் பேசும்படியாகவன்றே பெருமாள் மிக விசித்திரமான போர்த்தொழில் நிகழ்த்திற்று.

திருவாய்மொழியில் (8—6—3.) *ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று, உருவுகரங்து உள்ளுங்கோறும் தித்திப்பான்* என்ற பாசுரத்திற்குப் பூருவாசாரியர்கள் பொருள் சிர்வஹித் திருக்கிற விதம் இதரபண்டிதர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் எட்டமாட்டாதது. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்றதும் உருவுகரங்ததும் எப்போதென்று தெரிந்துகொள்ளமுடியாதபடி ஆழ்வாரதுபாசுரம் தோன்றியுள்ளது. இதற்குக் கீழ்ப்பாட்டு *செருக்குத்தன்று திகைத்த வரக்கரை, ஸ்ரீரா. 29—14.

உருக்கெட வாளிபொழிந்த வொருவனே* என்று முடிந்திருக்கிறது. மேற்பாட்டின் முன்னடிகட்டுக் கீழ்ப்பாட்டின் பின்னடிகளோடு அங்வய மென்று கண்டு உரை செய்தருளி யுள்ளார்கள். இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை' வியாக்கியான ஸ்ரீஸாமுக்திகள் இவை காண்மின்;—“ஓருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவு கரந்து - உருக்கெடவாளி பொழிந்த வொருவன் என்று கீழோடே அங்கிதமாகக் கடவது. மூலபலம் சாம்படி அருளுகிறவன்று முந்துற ஒருவனுய்த் தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிக மிக இருவரும் மூவருமாய்த் தோற்றி, வேகம் மிக்கவாறே இந்தரிய ஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடியாலே ரூபக்ரஹணம் அரிதாகி உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவனென்று அங்வயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடா தொழிகை” என்று. இதனால் இராமனுது வீரம் வாசாம கோசரமென்றதாயிற்று.

இராமன் இவ்வளவு மஹாவீரனுக்கும்போது இராவணைனை ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்றிருக்கலாமே; அங்ஙனங் கொல்லாது வெகு ப்ரயாஸங்கள் பட்டதாகத் தெரிகிறதே, அஃது என்? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். கேண்மின்; “பொல்லாவரக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தானை” என்று ஆண்டாரும் “சதுரமாமதின் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத்து உதிரவோட்டி ஓர் வெங்களையுய்த்தவன்” என்று திருப்பானும்வாரு மருளிச்செய்தபடியே ராவண ஸம்ஹாரத்தைப் பெருமாள் அலலீலயாகவேதான் செய்தார். அதில் ஜயமான்று மில்லை.

‘எப்படியாவது ராவணன் உடன்பட்டு வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கவும் ஜீவிக்கவும் ப்ராப்தமாமோ?’ என்கிற நசை பெருமாளுக்கு இருந்தமையினுலேயே அவனை ஸம்ஹுரிப்பதில் காலதாமதம் செய்யப்பட்டதென்கிற தத்துவம் உணர்த்தக்கது. இராவணைக் காட்டிலும் பன்மடங்குவலிமையிக்கவனென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருந்த வாளியை அநாயாஸமாக முடித்தவர் பெருமாள். [ஸாந்தரகாண்டம் ஸர்-51. சலோ. 11.] திருவடி இராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்கையில் *த்வயா விஞ்ஞாதபூர்வச் ச வாலீ வாக்ரபங்கவ: ராமேண ஸிலுதல்ஸ் ஸங்கயே சரேணைகேந வாநரः* என்று, ‘அப்பா ராவனு! வாளியென்கிற வாநரேச்வரரை ஏற்கெனவே நீ அற்வாயன்றே, அவர் இராமனுல் ஒரே யம்பினால் முடிக்கப்பட்டார்கான், என்கிறார்.

அன்றியும், இராவணைப் பலவரும் பங்கப்படுத்தியவன் கார்த்தவீரியார்ஜுனன்; அன்னவைனப் பரசுராமன் தனது கோடாலிப்படையினால் ஆயிரங்கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றவன். அப் பரசுராமன் இராமபிரானிடம் பட்டபாடு தெரிந்ததே. இத்கையை ஒப்புயர் வற்ற ஆற்றல்பெற்ற இராகவன் இராவணைச் சங்கிக்கச் சிரமப்படவேண்டுமோ? சிரமப்பட்டதாகக் கதையிலே கண்டால் ஸத்யஸங்கல்பனும் மஹாவீரனுமான இராமன் எதற்காக இப்படிச் சிரமப்பட்டானென்று ஆராயவேண்டுமன்றே. ஆராய்ந்தவளவில், கீழே நாம் தெரிவித்தகாரணமே ஊர்ஜிதாமாகும்.

‘சூரப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜனாந்தானத்திலிருந்து தன் தமையஞ்சிய கரனிடஞ் சென்று செய்தியறிவித்துப் புரண்டமுது அவனுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்க, அவன் பதினாலயிரம் ஸேநைதிபதிகளையும் ஸேநைகளையும் இராமனேடு போர்புரியவனுப்ப, இராகவன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, மிறகு கரன்தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க, இராமன் “அஸஹாய குரு!” என்று ரகுவீரகத்யத்தில் விளிக்கும்படியாக வசங்மனை ஜீயும் துணைகொள்ளாமல் ஏகாகியாய் அவன் தலையை யறுத்திட்டதும் ப்ரஸித்தம்.

“சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பிமகர்மணைம், ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி!” என்று வயிறுபிடித்த மஹரிவிகளும் வியக்கும்படி அவலீஸியாகவன்றே நீறு செய்தது. அத்தகைய பேராற்றல் பெற்ற பெருவீரனுக்கு இராவணன் ஒரு பதார்த்தமோ? ஒரேயடியில் அவனைத் தொலைக்கமாட்டாமையில்லை. எவ்வகையினாலாவது அவன் அபிமுக ஞக வருகிறுநேவன்று பார்த்திருந்தாரத்தனே. இது பெருமாளுடைய வார்த்தையினாலேயே நன்கு விளங்கும்படியை நிருபிப்போமிங்கு.

ஸ்ரீ ராமாயண யுத்தகாண்டத்தில் “மரனுந்தாநி வைராணி நிர்வநுத்தம் ந: ப்ரயோஜனம், க்ரியதாம் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷ யதா தவ:” என்பது விபிஷணும்வாணை நோக்கிப் பெருமாளருளிச் செய்ததொரு ச்லோகம். இராவணன் மாண்டபின்பு ‘இந்த மஹாபாரிக்கு நான் உத்தரக்ரியை [ஸமக்கடன்] பண்ணமாட்டேன்’ என்று ஒரு கிலைநின்ற விபிஷணும்வாணை நோக்கிக் கூறினது இது. ஸாதாரணமாக வட்டமொழி பயின்ற அணைவரும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இறங்கி அர்த்தம் சொல்லப்படுவது வழக்கமாதலால், அப்படிப்பட்டவர்கள் இதற்குக் கூறும் பொருள் எங்கானே யென்னில், உலகத்தில் ஒருவனிடத்து ஒருவனுக்குப் பகை மரணம் வரைக்குமோ யாதலால் இந்த ராவணன் மாண்டொழிந்த பின்பும் இவனிடத்து நாம் பகை வைப்பது எதுக்கு? இவனை வதை செய்வதும் பிராட்டியைக் கைக்கொள்வதுமே நமக்கு ப்ரயோஜனமாதலால் அது நிறைவேறப்பெற்றபின்பும் இவன்மீது நாம் பகை பாராட்டலாகுமோ? பகையை மறந்து இனி இவனுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்து என்று பெருமாள் கூறுவதாகவே பலரும் பொருள் சொல்லுவார்.

இப்பொருள் பொருத்தமுடையதன்றென்றும் இது இராமபிரானுடைய திருவள்ளத் திற்கு ஒவ்வாதென்றும் நம்பின்னை திருவள்ளம்பற்றி இன்சுவைமிக வியாக்கியானம் செய்த ருளியுள்ளார். (அதனையே இங்கு விவரிக்கிறோம்.) இதுவரை பெருமாள்மீது இராவணன் பகைபாராட்டியிருந்தானேயல்லாது இராவணன்மீது பெருமாள் சிறிதும் பகைபாராட்டியிருந்ததில்லை; விபிஷணும்வாணைப் பரிக்ரஹிப்பதா விட்டிடுவதா? என்று விசாரம் நடந்து பரிக்ரஹிப்பதென்று சிச்சயித்து ‘ஆங்கைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட! தத்தமல்யாபயம் மயா’ என்று ஸாக்ரீ வனை ஏவி விபிஷணை அழைத்துக்கொண்டுவர நியமித்தபோது “விபிஷனே வா ஸாக்ரீ! யதி வா ராவணன் ஸ்வயம்” என்று பெருமாள் கூறியுள்ளார்; வந்தவன் விபிஷணானுயிருந்தாலும்ஸிரி; இராவணனே மாறுவேஷம் பூண்டு வந்திருந்தாலும் ஸரி; விடாதே கொண்டுவா என்றார். அங்கானே சொன்ன பெருபாளுடைய திருவள்ளத்திற்கு இணங்கவல்ல பொருளன்றே பணிக் கவேணும்.

இது கேண்மின்; விபிஷனை! இவ்விராவணன் ஜீவிதத்திருக்கும் நாளிலேயே இவனுக்குச் சில நன்மைகள் நான் செய்யக் கருதியிருந்தேன்; அவை ஈடேருதபடிக்கு இவன் பல வகையான த்வேஷகாரியங்களைச் செய்துவந்தான்; மஹரிவிகளின் குடியிருப்பை யழித்தான், பிராட்டியைப் பிரித்தான். நம் உயிர்கிலையான ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை நலிந்தான்; இப்படிப் பட்ட வைரங்களை இவன் தான் சாகிறவரையில் செய்துதீர்த்தானுயினும் இனிச் செய்யப் போகிறதில்லையே—என்பதே “மரனுந்தாநி வைராணி” என்றதற்குப் பொருள். (வைராணி என்றது வைரகார்யாணி என்றபடி.)

இனி “நிர்வநுத்தம் ந: ப்ரயோஜனம்” என்றதுதான் இங்கு உயிரான வார்த்தை. இதன் பொருளாத்தான் செவ்வனே உணரப்பெறவேணும். “இவனை முடிக்கவேண்டியது நமக்கு ப்ரயோஜனம், அது நிறைவேறியிட்டது” என்று பெருமாள் சொல்லுவதாகப் பலர்

பொருள் கூறுவர்; அப்படி கொள்ளவே கூடாது; அப்பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கத்தக்க தன்று; எடுத்துக்கழிக்கவந்தகாத பொருள் அது. இதற்கு நம்பின்ஜோயருளிச் செய்திருக்கிற ஸ்ரீஸ்மக்கியை அப்படியே எழுதுகிறோமிங்கு;

“[நிர்வந்தம் ந: ப்ரயோஜநம்] .இவன் ஜீவித்திருக்கிற நானிலே நாம் செய்யும் நன்மையை இவன் விலக்காதொழியவேணுமென்று இத்தனையே பெறப்பார்த்திருந்தோம்; அது அங்காளில் பெற்றிலோம்; நாம் தேடியிருந்தவது முந்துறமுன்னம் வித்திக்கப்பெற்றே மிழே” என்று.

இதைச் சிற்கு விவரிப்போம். பகவான் சேதநர்களுக்கு நன்மைபுரியக் கடமைப் பட்டவன்; தான் செய்யப்பினைத்த நன்மைகளை நிர்றே துகமாகத் தானே செய்துவிடலாமானு ஆம் “ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேசஸ் ஸதா காருணிகோபி ஸநி, ஸம்ஸாரதங்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேகஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்று சாஸ்த்ரங்களிற் கூறியிருப்பதனால் சேதநர்களிடமிருந்து சிற்கு எதிர்பார்க்கிறோன் என்று ஏற்படுகிறது.

அப்படி பகவான் எதிர்பார்ப்பது எது, என்னில்; அதை நாம் ஒருஷிதமாக நிஷ்கர் ஷித்துச் சொல்லமுடியாது. கர்மயோகம் ஜஞாநயோகம் பக்தியோகம் முதலானவற்றில் ஏதேனுமொன்றை எதிர்பார்க்கவும் கூடும்; “நாம் செய்யும் நன்மையை இவன் விலக்கா திருக்கவேணுங்” என்று இவ்வளவே யெதிர்பார்ப்பதுமுண்டு. இதற்கு அப்ரதிஷேதம் என்று பெயர்.

* ப்ரதிஷேதமாவது விலக்குகை; அப்ரதிஷேதமாவது விலக்காமை. பகவானுடைய கருணை நம்மேல் பெருகவொண்ணுதபடி நாம் தந்தலைவெட்டிகளாய்த் திரிவதுண்டே அது தான் விலக்குகை; நம்முடைய விபரீத ப்ரவ்ருத்திகளைக் கண்டு பகவான் “ஐயோ! நம்முடைய கருணை புகுவதற்கும் இடம்தராமல் இப்படி தடை செய்கிறுனே பாவி” என்று கண்ணர் பெருக்கி நிற்பன். சேதநன் அநுகூல ப்ரவ்ருத்தியொன்றும் செய்யாமற்போனாலும் விபரீத ப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்யாமலாவதிருந்தால் அவனுடைய அருள் வெள்ளம் தடையின்றிப் பெருகியே தீரும்.

இதை ஸ்ரீவகுண்ட ஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் வெகு அற்புதமாக அருளிச்செய் கிறும். (சலோ—61.) * யத்ப்ரஹ்மகல்பநியதாநுபவேமி * என்கிற சலோகத்தில். இதில் “க்ஷகாம்யஸ்யஹோ ததபிஸ்தி விராம மாத்ராத்” என்பது உயிரான வார்த்தை. சேதநன் ஸாக்ருத விசேஷங்களைச் செய்யாமற்போனாலும் துஷ்கருதமாவதொன்றும் செய்யாமலிருந்தால் அவனுவையே பற்றுசாகக் கொண்டு ஏம்பெருமான் அருள்புரிந்து தீருகிறோன் என்பது தான் இந்த கூரத்தாழ்வானது ஸ்ரீஸ்மக்கியில் காட்டப்பட்ட விஷயம்.

நாமாக வொரு ஸாக்ருதமும் செய்யாவளவில் அதைப்பற்றிச் சிற்கும் கவலையில்லை. எம்பெருமானது கருணைப் பெருக்குக்குத் தடையாக அவனேடு எதிர்ம்புகோப்பதும், அவனுக அருள் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினாலும் அதையும் தடைசெய்வதுபோல் நாம் விபரீத ப்ரதிகூல ப்ரவ்ருத்திகளைவே கைவைப்பதுமாயிருந்தால் அது கண்டு எம்பெருமான் ஐயோவென்று சோகிக்கவே நேர்கின்றது.

இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்தது, ஜடாயுவை நலிந்தது, பரம பாகவதர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாது திங்கிமழுத்தது முதலியன செய்தாலும் இவற்றைப் பொருள்படுத்-

தாமல் கருணைக் கடலான காகுத்தன் “இன்றுபோய் நாளைவா” என்பது முதலிய வர்த்தை களினால் இரக்கக் குறி காட்டியிருந்தும் அந்தோ! அவன் பெருமாள்திருவள்ளத்தை யறியப் பெற்றில்லை. “கச்சாநுஜாநாமி” என்ற பெருமாள் நியமனத்தைப்பெற்று இல்லம் சென்றவன் திரும்பவும் போர்புரிய வாராதிருந்தானாகில் பெருமாள் அவனையே இலங்கைக் கரசனாக்கி வைத்தருள்வனே. இப்பேற்றுக்கு அவகாசம் கொடுத்திலனே யவன். ஆகவே, அவன் திறத்துப் பெருமாள் செய்ய நினைத்த நன்மை அவனுடைய ப்ராதிகூல்யத்தினால் தடைப்பட்டுப் போயிற்று.

அவன்றுனே இப்போது இறங்கொழிந்தனானதலால் இனி ப்ராதிகூல்யமொன்றுஞ் செய்யகில்லானே. இதனையே பெருமாள் பரம ப்ரயோஜனமாக நினைத்து “நிர்வ்ருத்தம் கீ: ப்ரயோஜும்” என்றார். நாம் செய்யானைக்கும் நன்மைக்கு ஒரு தடை செய்யாமையாகிற இங்கிலைமையில் நாம் இவனுக்குச் செய்யக்கூடிய நன்மை யாதெனில், இவனுடலைக் காக்கை யும் கழுகும் தின்ன விடாமல் பெரியார்களுக்குச் செய்கிற க்ரமத்திலே ஸம்ஸ்காரம் செய்வது தான்; அதை விடீஷனே! கீ செய்வாயாக; கீ செய்யாயாகில் இதோ நான் செய்தே தீருவேன்— என்ற பெருமாளருளிச் செய்வதே *மரஞாந்தாநி வைராணி யென்றெடுத்த விந்த ச்லோகத் தினால் தேறியது. இப்படிப்பட்ட பெருமாள் இராவணனை ஒரே அம்பினால் முடிக்காது மிகவும் தாமதித்தது தம்முடைய சௌரிய வீர்ப் பராக்ரமங்களில் குறையினுலன்று என்பது நன்கறிப்பத்தக்கது.

விச்வாமித்ர முனிவர் தம் வேள்வியை முடிக்க இராமனை வேண்டித் தயாத மன்னவ னிடம் வந்தபோது “அறும் வேதம் மஹாத்மாங் ராமம் ஸத்யபாக்ரமம்” என்றார். இதில் ‘ஸத்ய பராக்ரமம்’ என்றதன் உட்கருத்தை உய்த்துணரவேண்டும். எதிரியின் சோர்வுபார்த்து அவனை வதைத்திடாமல் ஆந்தனையும் ஆபிமுக்யம் கொள்ளப்பார்த்து அது கைகூடாவிடில் கடைசியாகக் கொன்றிருமிப்பதே ஸத்யபாக்ரமமுடைமையென்று முன்னேர் உரை செய்துள்ளார்களென்பதும் உணரத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வீர்யத்தை மற்றெருபடியாகவும் விவரிக்கலாம். பகவானை ஷாட்குண்ணயபரிதீர்ண என்னும்போது ஞானம் சக்தி பலம் ஜிச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு— என ஆறுவகைக் குணங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள் வீர்யமாவது என்ன? என்பதை பட்டர் “ம்ருகநாயிகந்த இவ யத் ஸகலார்த்தாந் நிஜஸ்நிதோவிக்ருதோ விக்ருணேவி, பரியங்க வீர்ய மதி தத் து வதங்தே” என்கிற சுலோகத்தினால் நிருபித்தகருளிக்கிறார்; கஸ்தாரீ பரிமளமானது தான் சிறிதும் விகாரமடையாமல்ருந்து கொண்டே பிறருடைய மனங்களை எப்படி விகாரப்படுத்துகின்றதோ, அப்படியே பகவான் தான் விகாரப்படாமலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகாரப்படுத்துவதுதான் வீர்யம் என்றாயிற்று.

இக்குணம் இராமனிடத்து நன்கு காணத்தக்கது. சுமங்கிரன் இராமனைக் கங்கைக் கரையில் விட்டிட்டுத் தேரூடன் திரும்பி வந்து தசரதனிடம் செய்தி சொல்லுகையில், இராமனது பிரிவினால் மரம் செடி கொடி முதலியனவும் வாடி வதங்குவதை, “விஷயே தே மஹாராஜ! ராமவ்யஸகர்சிதா:; அபி வ்ருக்ஷா:; பரிமலாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:; உபதப் தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச, பரிசுஷ்க ப்லாசாநி வநாநி உபவநாநிச” என்கிறுன். ‘அரசனே! உனது நாட்டிலுள்ள மரங்களுங்கூட இராமனது பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாமல் இனைத்துப் புஷ்பங்களோடும் தளிர்களோடும் மொக்குகளோடும் வாடிவதங்கிக்கிடக்கின்றன.

பந்தா. 29—15.

குளங் குட்டைகளில் தண்ணீர் அடியிடமுடியாதபடி கொதிக்கின்றது; காடுகளிலும் நந்த வனங்களிலும் மரங்களின் இலைகளெல்லாம் உலர்க்கிருக்கின்றன—என்று கூறினான்.

இதைக் கூரத்தாழ்வானும் அதிமாநுஷ்ஸதவத்தில் *வம்சம் ரகோः* என்கிற சிலோகத் தில் *த்வத்ஸங்கிதிப்ரபவசைத்யஜூஷோ யதா ஹி வ்ருஷ்ணாச்ச தாங்திமலபந்த பவத்வியோகே* என்பதனாலுள்ளிச் செய்தார். இப்படி, சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியற வைகல பார்த்தங் களையும் விகாரப்படுத்துகையாகிற குணம் இராமனிடத்துள்ள தென்பதைக்கொண்டே அவனை மஹாவீரனென்று என்று கொள்வதும் பொருந்தும். இது வேதாந்த பரக்ரியை.

ஓர் ஆனந்த வியாஸம்.

மற்ற தேசங்களுக்கு இல்லாமல் நமது தேசத்திற்கே [அதாவது, தமிழ் நாட்டுக்கே] அலாதாரணமாக அமைந்த பெருமைகள் சிலவுண்டு; அவற்றுள் முக்கியமாக நம் பெரியார்கள் கருதிய பெருமை என்னவென்றால், ஆழ்வாருடையு சரச் சொற்கள் நடையாடும்படியான பாக்கிய முடைமை யென்பதேயாம். திருவேங்கடமை தொடங்கித் திருக்குறுங்குடி யளவாக வள்ளுதொரு சிறுபகுதியில் மாத்திரமே இப்பெரும் பாக்கிய மென்னும்படியாகவுள்ளது.

திருவாய்மொழிக்கு ஈடுமூப்பத்காருயிரப்படி யென்னும் மிகச் சிறங்கதோர் வியாக்கியான மிட்டருளிய பூருவர்கள் அதன் அவதாரிகையில் திவ்யப்பிரபங்க விஷயமாகச் சில பூர்வ பக்கங்களை அனுவாதம் செய்து வருகையில்—“தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேசிகங்களாகையானும்” என்றிரு கோடியை அனுவாதம் செய்தருளியுள்ளார்கள். அதாவது வைகல தேசங்களிலும் வியாபியாமல் ஒவ்வொரு ஸ்வல்ப தேசத்தில் மாத்திரம் பிரசாரத்திலிருப்பதால் திவ்யப்பிரபங்கங்கள் பிரமாணமாகமாட்டாவென்று பூர்வபக்கம் காட்டப்பட்டது. மேலே இதற்குக் கண்டனம் அருளிச்செய்யும்போது =

“இப் பாவை நடையாடி சிஷ்டப்ரசரமான தேசங்களெங்குமுண்டாய், பாதாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணாராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைகலங்களைக் கேட்டு இவற்றை அப்யளிக்கைக்கீடான் இப்பாவை நடையாடும் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே ! என்றிருக்கையானும்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிரானின்றது.

ஏறக்குறைய ஏழூரு வருஷங்களுக்கு முன்பு இந்த பூர்ணீ-ஏக்கிகள் அவதரித்திருக்கின்றன. இப்போது நமக்குத் தெரிந்து முப்பது நாற்பது வருஷகாலமாக தேசாந்தரங்களின் ரீதி யிருக்கும்படியை நமது பரமஸந்தோஷ பரீவாஹரூபமாக வெளியிடாதிருக்க முடியவில்லை. கண்ணடதேசம், தெலுங்கு தேசம், மஹாராஜ்ப்ரதேசம், குர்ஜாதேசம், மார்வாடம் முதலிய பலபல தேசாந்தரங்களிலும் அந்தந்த தேசத்து பூர்வைஷ்ணவர்கள் திவ்யப்ரபங்கங்களிலே காட்டிவருகிற ப்ரேமம் நமது தமிழ் நாட்டினரது ப்ரேமத்திற்காட்டிலும் பதின் மடங்கு பெரிது என்றால் இது அதிசயோக்தி யாகாது. அந்தந்த தேசங்களில் வஞ்சாரம் செய்து கட்கூடாகக் காணகிற்பார்க்கு இதுவரை பெருத்த அதிசயமாகவே தோன்றும்.

பூர்மத் பரமஹம்ஷேத்யாதி சின்னகலியன் ஸ்வாமி யென்று ஸ-ப்ரவித்தராக எழுந்தருளி யிருந்த பூரி வான்மாமலை ஸ்வாமி உத்தரதேச யாத்திரையடையில் ப்ரநுந்தாவன கேந்த்திரத்தில்

எழுந்தருளி யிருந்தபோது, அவ்விடத்தில் மஹா வ்யாபகராக எழுந்தருளி யிருந்த பூர்ணம் கோவர்த்தனாம் (பெரிய) ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியின் தலைமை சிஞ்சராயும் சதுக்சாஸ்தர வித்வா னெனப் புகழ் படைத்தவராயுமிருந்த ஸாதர்சநாசார்ய பண்டிதர் இயற்றி யிருந்த சில நிர்வேத பத்யங்களைத் திருச்செவி சார்த்தியூருளி தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் பெருக்கி அழுதருளினு ரென்பது ப்ரஸித்தம். அந்த நிர்வேத பத்யங்களில் விஷய மொன்னவென்றால், கேண்மின்.

“ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸாமக்திகளும் நம்பினீளை மணவாளமாழுனிகளின் வியாக்கி யான ஸ்ரீஸாமக்திகளும் நடையாடும் தேசத்திலே என்னைப் பிறப்பியாமல் இந்த மருகாந் தாரத்திலே பாழுங்தெய்வுமே! எதற்காகப் பிறப்பித்தாய்?!”

என்று இத்தகைய நிர்வேதத்தை வகைவகையாக அமைத்துப் பல பத்யங்கள் பணித்துள்ளார். ப்ரார்த்தனையாகவும் சில பத்யங்கள் பணித்துள்ளார்—“எனக்குப் பரமபதம் வேண்டவே வேண்டா; தாம்பரனி தீரத்திலாவது காவேரி தீரத்திலாவது என்னைப் பிறப்பித்து ‘நாலாயிர பண்டிதன்’ என்று நான் பேர் பெறும்படி செய்தருளியே யாகவேணும்” என்கிற பிரார்த்தனையை வகைவகையாக அமைத்துள்ளார். இப்படியாக தேசாந்தரங்களிலே கதறுமாவர்கள் மிகப் பலர்.

திவ்யப்ரபந்தங்களும் அவற்றின் அர்த்தங்களும் முற்காலத்தில் தமிழில் மாத்திரமே யிருந்தன; இப்போது அவை பல பாஷாகளிலும் அமைந்திருக்கின்றன. ஸம்ஸ்க்ருதம், ஹிந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய நான்கு பாஷாகளில் திருவாய்மொழியும் அதன் வியாக்கியானமும் அச்சாகி வெளிவந்திருப்பது பெரும்பாலும் உலகமறிந்ததாகும். தெலுங்கு பாஷாயில் நாலாயிர வியாக்கியானமும் வெளிவந்துள்ளது. ஆங்காங்கு அவரவர்கள் கொண்டிருக்கிற அமிசிவேசத்தைக் காணும்போது ஆங்கிலம் உட்பட ஸகல பாஷாகளிலும் திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங்கள் விரைவில் வெளிவந்துவரும் என்றே தோன்ற நின்றது.

மஹாராஷ்ட்ர மண்டலத்திலுள்ள ஸோலாஸூர் என்னும் நகரத்தில் ஸ்ரீஸங்கமிநாராயண மங்கிரம் வெகு ஆச்சர்யமான முறையில் நடைபெற்று வருகின்றது. இவ்விடத்தில் ப்ராஹ்மன், வைச்யபாகவதர்களில் முப்பது அத்யாபகர்கள் தேறியிருக்கிற அதிசயத்தைக் கண்டால் “இந்தளத்தில் தாமரை பூத்தாற் போலே” என்று வேண்டா, ‘இந்தளத்தில் தாமரை பூத்து விட்டது’ என்றே சொல்லலாம் இவர்கள் நித்யாநுவாந்தானமெல்லாம் சந்தை சொல்லிக் கண்ட பாடம் செய்து ஷே ஸன்னிதியில் காலை மாலைகளில் ஸேலை சாத்துமுறைகள் நடத்தி வருகிற அழுகு தென்னட்டிலுமில்லை யென்னலாம். இப்படி அநேக இடங்களில் பிரசாரமாகி வருகின்றது.

மார்வாடத்தில் பல ஸ்த்ரீகள் திருப்பல்லாண்டு திருப்பள்ளியெழுச்சி திருப்பாவை யது ஸங்தானமில்லாமல் ப்ரஸாத ஸ்வீகாரம் செய்வதில்லை யென்று விரதம் கொண்டிருப்பதாகவும், அவை தெரியாத ஸ்த்ரீகளைத் தளிகைபில் புகவிடுவதில்லை யென்று நியமம் செய்திருப்பதாகவும் அறிகிறோம். * பொலிக பொலிக வென்கிற திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் செய்தருளின மங்களாசாளனம் நன்கு பலித்து வருவதாகக் கண்டு மகிழ்கிறோம்.

இவ்வாண்தம் ஒருபுறமிருக்க, தெலுங்கு தேசங்களில் கைஜாம் இலாகாகில் பகவத் விஷயாதிகாரிகளாக ஜம்பது திருநாமங்கள் தேறுவதாக ஒரு கணக்கெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாஷாயில் சிற்தும் பரிசயமில்லை. இப்படிப் பட்டவர்கள் ஈடு முப்பத் தாரூயிரப்படியையும் ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களையும் குருமுகமாகப் பலகால் கேட்டுக்கோடு

துத் தரித்து வைத்துக்கொண்டு ப்ரவசனம் செய்கிற அழகு அற்புதமாயிருக்கின்றது. நமது தமிழ் நாட்டில் இப்போது பகவத் விஷயாதிகாரிகள் எத்தனை திருநாமங்கள்? என்று நோக்கி னால் பரிகணிதர்களாகப் பத்தெட்டுத் திருநாமங்கள் தேறுவதற்கு சிரமப்படுகிறது. நைஜாம் ப்ராந்தியத்தில் ஐம்பது திருநாமங்கள் புலிகளாகத் தேறியிருக்கிறார்களென்றறிந்து ஆனந்தப் படுவதன்றி அஸ்மையைப் படவேண்டியதாகிறது.

இவ்வதிசயங்களெல்லாம் நாம் கர்ண பரம்பரையாகக் கேட்டெட்டழுதுவதன்றியே கட்டுடூகக் கண்டுகளித்து எழுதுமவையாதலால் அஸ்ம்பாவித்துவசங்கைக்கு அவகாசமில்லை.

பொலிக! பொலிக!! பொலிக!!!

ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம்

வீத்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான தவய ரஹஸ்யத்தைப்பற்றி இங்குச் சீரிது பேசுவோம்; இந்த ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சங்யமும் அங்கு கதித்வமுமாகிற இரண்டுமுடையவனே தவயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சங்யமாவது—*நோற்ற நோன்டிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்கிறபடியே ஒருசிதமான கைமுதலுமில்லாமை. அநங்கைதித்வமாவது—*புக லொன்றில்லாவதியேன்* கலைகண் மற்றிலேன்* என்கிறபடியே வேறு உக்குக்களை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப்பெற்ற அதிகாரியே தவயாதி காரியாவான்,

இரண்டு கூரை [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற தவயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்—பெரிய மிராட்டியாரைப் புருஷாராமாகப்பற்றி எம்பெருமான் திருவதிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. [ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய மிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணேள சரணம் ப்ரபத்தேயே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவதிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது.] உத்தர கண்டத்தாலே, பெரிய மிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திடிலே கைக்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற மிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீமதே என்று மிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைக்கரிய மிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்தோ கைக்கரிய விரோதி விவருத்தியைக் காட்டும்.]

ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பெரிய மிராட்டியார்க்குத் திருநாமாமிரா நின்றது. *ஸ்ரீதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மியா: என்கிற ப்ரமாண வசனமும் இங்கே அதுவங்கேயம்.

இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *சீந்த—வேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிற்பங்களாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ: (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி) சரயதே இதி ஸ்ரீ: (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி

கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப் படாவின்றான் என்று பொருள் படுகின்றது ஸகல சேதநர்க்கட்டும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் வித்திக்குமென்ற வாரு; கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரர்ஜீன இவள் ஸேவியா நின்றுள்ளது பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரரைப்பற்றி தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்குமென்றவாரு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற்றுமிற்று.

எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாப் போலே இவனாக்கு புருஷாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வள்ளுவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மைபையிட்டு இவனுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பகும் யுக்தியுக்தமன்றென்க.

எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபானிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அவனை ஆச்சரியிக்கிற இச்சேதங்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியம் என்ன! என்னில்; குளிர்ந்த ஜஸ்திலுங்கூடக் கொட்டான நெருப்பு கிளருமாபோலே, ஸர்வ கூத ஸாஹ்ருத்தானவன் திருவள்ளத்திலே சேதனன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமதியாகச் சிற்றம் பிறப்பதுமண்டே; அங்கனே சிற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்ரோட்டிக்காக. நன் ஜுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சிற்றத்தை யாற்றி தயையை ஜுநிப்பிக்கும் இவள். ஆகையாலே ஸம்பந்தவனர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராதபயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமே யென்க.

மிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகந்மாதாரம்* என்கிறபடியே சேதங்கட்டு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம்பந்தமதியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற வொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்தியாய் *பித்தர் பனி மலர்மேல் பாவைக்கு* என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அழிதலிஷயமாயிருக்கிற வெர்கு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம் உலகில் புருஷகாரம் செய்யபவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று; யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே திரும்பதியான வால்லப்பயமிருக்கவேண்டியது மற்றுன்று. இவ்விரண்டும் மிராட்டி பிடத்தே புஷ்கலமென்று நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈச்வரானே கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் மிராட்டி தான் என்னசெய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவ்வாருடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆகேஷபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பதுமாதம் இடைவெள்ளாது படாத பாடுகளும் பிடித்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மாத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் “பெருமாள் வெற்றிபெற்ற மின்பு இவர்களைப் பார்த்துக்கொள்வோம்” என்று ஆறி யிருந்து, ராவணவதமான மின்பு ஓடிவந்து “இவ்வரக்கிளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்கு மெனக்கு இடமளிக்கவேணும்” என்று (மிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்லியிருங்களுன் அவ்வனுமானையும்பட்ட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயண ப்ரவித்தம்: அப்படிப்பட்டவில் *அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்* என்கிறபடியே தன் போகமயதையிலே மீதுவும் ஈடுபட்டிருப்பவனும், *நின்னன்னின் வழிநின்று சிலைபிடித்தெட்டிரோனேக* என்கிறபடியே ‘மாயாமிருக்த்தின் பின்னேபோ’ என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின்னின்னே தொடர்ந்து போமவனைய் இப்படி நனக்கு விதேயனும் ரஸிகண்மிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லளவன்பது பற்றிக் கேட்கவேணுமோ?

‘ஸ்ரீமத்’ என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதன்மேல் ஏறிக்கூட்கும் மதுப்பென்கிற ப்ரத்யயத்தின் பொருள் இனிமேல் விவரிக்கப்படுகிறது. ‘எப்போதும் கூடியிருந்தல்’ என்னும் பொருளில் ‘மதுப்பு’ வந்திருப்பதாகக்கொள்க. இத்தால் புருஷ காரழுதையான மிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டெண்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இந்த நித்ய யோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோக மென்று கொள்ளக்கடவுது. நூனம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவாஜுக்கு ஸ்வரூப நிருபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வம் நிருபகமாகையாலே இவ்வோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துனின் ஸத்தையுள தாகக் கொள்க.

இவ்வாருடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தன்டிக்க ஆதல்வனுன ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமை ஸ்ரீரா. 29—16.

யையுங்கண்டு ‘ஐயோ என்னகுமோ!’ என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள்.

இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதனன் அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை:

அன்றியும், பிராட்டியானவள் எப்போதும் எம்பெருமானேடு கடியே பிருக்கின்றுள்ளன்று தெரிந்துகொள்ளுமாவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்சரியிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாலும் ‘புருஷகாரம் செய்பவள் அருகேயிருக்குங்காலம் பார்த்து ஆச்சரியிக்கவேண்டும்’ என்று ஸமயப்ரதீகூசு வேண்டியதில்லை; ஆச்சரியிக்க வேண்டுமென்கிற ருகி பிறக்கவேண்டுவதத்தைனாயே.

பிராட்டியின் புருஷாகாரம் அவசியம் வேண்டியதேயென்பதை விபவாஹாரகாலத்துச் செய்தி யாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவுடைந் தபாராதத்தைச் செய்து ப்ரஸம்மாஸ்தரத் திற்கு இலக்காய் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் கருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின ஸங்கிதியினாலேயாம், அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸங்கிதி யில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸங்கிதானம் பழுதுபாதென்று உணர்க.

பக்த பாலகன் பெற்ற பேறு

மதுரைமாநகரில் ஒரு ஏழைக் குடும்பம். பரம்பரையாகவே கிருஷ்ண பக்தி குடி கொண்ட உயர்ந்த குடும்பம். தந்தையை யிழுந்து தாயை மாத்திரம் தஞ்சமாகக்கொண்ட ஒரு சிறு குமாரன் செல்வனென்றும் பெயருடையான் வளர்ந்துவருகிறான். ஆறேழு வயது ஆய்விட்டது. இவனுடைய படிப்புக்கு அவ்வூரில் ஒருவிதமான ஸௌகரியமும் இல்லை; ஏனெனில் சம்பளம் கட்டியே வாசிக்கவேண்டியதாக இருந்தது. சாப்பாட்டுக்கே மிகவும் சிரமப்படும் குடும்பமாதலால் சம்பளங்கட்டி வாசிப்பிக்க சக்தியற்றவளாயிருந்தாள் தாய். ஆனாலும் படிப்பிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாக இருந்ததனால் அவ்வூர்க்கு மூன்று மைல் தூரத்தில் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பெரியவர் தமது இல்லத்திலேயே பல பிள்ளைகளுக்கு இலைவசமாய் [தருமமாக] படிப்பு சொல்லித் தருகிறென்றறிந்த தாயானவள் குமாரனை அவசிடம் சென்று படித்துவரும்படி கட்டிலையிட்டாள்.

மூன்று மைல்தூரம் போகவேண்டியிருந்தபடியாலும் பயங்கரமான காட்டுப்பாதையாக இருந்தபடியாலும் தன்னேடு கூட அவ்விடம் வாசிக்கவரும் மானுக்கன் வேலெறுவு னும் இல்லாதிருந்தபடியாலும் செல்வன் தனியாய்ச் செல்வதற்கு அஞ்சி அநுதினமும் தன்னேடுகூட ஒரு சேவகனைத் துணியாக அனுப்பும்படி தாயை வேண்டினான். அதற்கு அவள் ‘அப்பா! சம்பளமில்லாமல் சேவகன் துணிவருவானு? தினமும் உன்னேடு போகவும் வாவும் நாலைந்து ரூபாயாவது மாதச் சம்பளமில்லாமல் ஒருவனும் இசையமாட்டான்; இவ்வூரிலேயே உள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் மாதம் ஒரு ரூபாய் சம்பளம் கட்ட முடியாமல்கேடு உன்னை நான் வெளியூருக்குப் போகச் சொல்லுகிறேன்; நாலைந்து ரூபாய்க்கு நான் எங்கே போவேன்? நீ எப்படியாவது தனியாகத்தான் சென்று வாசித்து வரவேண்டும்’ என்றார்.

அப்படியே யென்று தாயை வணக்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்ட செல்வன் சிறிது தூரம் சென்று, உடனே திரும்பிவந்து ‘அம்மா! வழி கொடிய காடாக இருக்கின்றது; ஆடுகளும் மாடுகளும் தவிர மனிதன் ஒருவனும் தென்பட வில்லை; மிகவும் அச்சமாயிருக்

கிறதே, நான் எப்படிச் செல்வேன்; என்று அழுது நின்றுள்ளன். அதற்குத் தாய் சொன்னான்—‘குழந்தாயி! அழாதே, அஞ்சாதே, உன்னடைய அண்ணன் ராதாரமணன் என்பவன் வழியில் இருக்கிறேன்; ‘அண்ணு ராதாரமணே’ என்று நீ அழைக்கும்போது அவன் தவறுமல் உன்னிடம் வந்து சேருவன். அவ்வுர் எல்லையில் உன்னைக் கொண்டுவிட்டு அவன் திரும்புவான். மறு படியும் மாலைப்பொழுதில் நீ திரும்பி இவ்விடம் வரும்போது அவ்வண்ணமே அழைத்தாயா கில் வருவான்; அவனைத் துணைகொண்டு போய்வா? என்றார்கள். இவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடத்தில் திடமான பக்திபூண்டவளாதலால் அந்த பரமாத்மாவையே அண்ணன் ராதா ரமணனென்று குறிப்பிட்டாள். ஏழைக்கு இரங்கும் அவன் நம் குழந்தைக்கு அவசியம் துணை புரிவான் என்று நம்பியே குமாரதுக்கு இங்குள்ம் கூறினார்.

தாய் சொற்படியே திரும்பி நடந்த செல்வன் காட்டினருகிற் சென்றவாறே அச்சம் தோன்ற, ‘அண்ணு ராதாரமணே!’ என்று உரக்க அழைத்தான். உடனே பகவான் ஒரு சிறுவனுகவந்து இவனுக்குத் துணைபுரிந்து அவ்வுரைல்லையிலே கொண்டுசேர்த்து ‘தம்பி! போய்வருகிறேன்’ என்று திரும்பிமறைந்தான். செல்வன் வாசித்துவிட்டு மாலைப்பொழுதில் திரும்புகையில் காட்டிடம் வந்தவாறே பழையபடியே ‘அண்ணு ராதாரமணே!’ என்றழைக்க, முன்போலவே பகவான் வந்து துணை புரிந்தான். இப்படியே தினப்படியாய் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

நாலாறு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் உபாத்தியாயர் எல்லா மானுக்கர்களுக்கும் ஒரு கட்டளையிட்டார்; அதாவது—‘நாளது ரேவதீ நகஷத்திரத்தில் எனக்கு அறுபதாண்டு நிறைவேசிழா வருகிறது; அதற்காக நீங்களெல்லாரும் உந்தம் சக்திக்குத்தக்கபடி ஏதாவது பரிசு கொண்டு கொடுப்பது நலம் என்றார். ஒவ்வொரு மானுக்கனும் வேஷ்டியும் சால்வை யும் வெள்ளிப்பாத்திரங்களும் ரூபாய்களுமாகக் கொணர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற படியைக் கண்ட செல்வன் தானும் ஏதாவது கொணர்ந்து ஸமரப்பித்து உபாத்தியாயரை உகப்பிக்கவேணு மென்றெண்ணித் தன் தாயிடம் செய்தியைச் சொல்லி ‘அம்மா! ஏதாவது கொடு’ என்று கெஞ்சிக்கேட்டான். உண்மையில் அவளிடம் ஒன்றுமில்லாமையாலே அதை உள்ளபடி சொல்லி, குழந்தாயி! நித்தியமும் நீ தனியே போகிறோடு போகி ரூயா? என்று கேட்டாள்; அதற்கு அவன் ‘அம்மா! என்னால் தனியாகப் போக முடியுமா? நீ சொன்னபடியே அண்ணன் ராதாரமணனை யழைக்கிறேன், அவன்தான் இரண்டு வேளை யும் தவறுது வந்து துணைபுரிகளின்றுன்’ என்று கூறினான். அது கேட்ட அவள், ‘அப்படியா? இன்று போகும்போது அவனையே கேட்டுப்பார்; ஏதாவது கொடுப்பன், அதைக் கொண்டு போய் உபாத்தியாயரிடம் கொடு’ என்றார்.

அப்படியே செய்கிறேனன்று சொல்லிப் புறப்பட்ட செல்வன் வழக்கப்படியே வழியில் அண்ணனையழைக்க, அவன் வந்து தோன்றினவாறே தனது கோரிக்கையைச் சொல்லிக் கொண்டான். அதுகேட்ட ராதாரமணன் பசும்பால் நிரம்பிய ஒரு சிறு குடுவையைச் செல்வனிடம் கொடுத்து ‘செல்வா! இதிலுள்ள பாலைமாத்திரம் உபாத்தியாயருக்கு ஸமரப் பித்துவிட்டுக் குடுவையைக் கிரும்ப வாங்கி வந்து என்னிடமே கொடு’ என்றுசொல்லி, துணை வந்து திரும்பிவிட்டான்.

வெறுங்கையோடு போகாமல் இதுவாவது கொண்டுபோகக் கெற்றேமேயென்று பெருங்களிப்புக் கொண்ட செல்வன் உபாத்தியாயரிடம் சென்று இதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேணுமென்றான். பிறர் பலர் அங்குக்கமாகக் கொணர்ந்து கொடுக்கும் கிறந்த பரிசுகளை

ஆனந்தமாக வாங்கி வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற அவர் இச்சிறுவன் காட்டும் பால் குடுவையைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க வில்லை. இவனு பதைக்கிறன். பிறகு இச்செல்லானது சிர்ப்பந்தம் பொறுக்க மாட்டாத அவர் ஒரு பரிசாரகளை விளித்து இந்தப் பாலை வாங்கிச் சேர்த்துக் கொண்டு குடுவையைக் கொடுத்துவிடு என்று கட்டளை யிட்டார்.

அவன் செல்வளையமூத்துக் கொண்டுபோய் ஒரு பாத்திரத்தில் பாலைக் கொட்டிக் கொண்டு குடுவையைக்கொடுக்கையில் அதில் பால் அப்படியே விருப்பதாகக் காண்கிறது. எத்தனைதடவை கொட்டினாலும் பால் அப்படியே காண்கிறது. பல அண்டாக்கள் பாலால் நிரப்பப்பட்டு விட்டன; மேலே பாத்திர மில்லாமையினாலே அவன் மிகவும் வியந்து இவ்வதி சயத்தை உபாத்தியாயரிடம் வந்து தெரிவித்தான். அவரும் கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிறார். விடையம் இன்னதென்று விளங்கவில்லை! ‘பையா! இந்தப்பால் எங்கிருந்து கொண்டுவந்தாய்?’ என்று செல்வளையே கேட்கிறார். ‘என் அண்ணன் ராதாரமணன் கொடுத்தது’ என்கிறான். அண்ணாலும், ராதாரமணனுமேயாவன்? என்று விசாரிக்கையில் இவனுக்கு ஸ்கோதரனே கிடையாதென்று பலரும் கூறினார். பிறகு செல்வளை விரிவாக விசாரித்ததில், முதலே பிடித்து வரலாற்றைக் கூறினான் செல்வன். ‘பகவானே அவன்’ என்று தெரிந்துகொண்ட உபாத்தியாயர், அன்று நடைபெறவேண்டிய ஷஷ்டியப்பத்தூர்த்திக் கொண்டாட்டத்தில் சிறிதும் விருப்பமற்றவுராய், அந்த ‘அண்ணன்ராதாரமணனை’ எப்படியும் காணப்பெற வேணுமென்று ஆவல் கொண்டார். ‘செல்வா! உன் அண்ணனை எனக்குக் காட்டுகிறாயா?’ என்றார். வழக்கம்போல் அழைத்தால் அண்ணன் வருவானென்று நினைத்து, ஆகா, அவசியம் காட்டுகிறேன் என்றான்.

இருவருமாய்ப் புறப்பட்டு வருகிறார்கள்; வழக்கமான இடத்தில்வந்து ‘அண்ணாரதாரமணு!’ என்றமைக்கிறன் செல்வன். அன்று ராதாரமணன் வரவேயில்லை. எத்தனை தடவை கூவியமூத்தும் வந்தில்லை. செல்வன் இன்று துணையோடு வந்திருப்பதனால் நாம் வந்து துணைபுரியவேண்டிய அவசியமில்லை என்று கருதினன் போலும். பக்தியற்றவரான உபாத்தியாயருக்குக் காட்சி கொடுக்கக் கருதிற்றிலன் போலும். ‘மஹாபாடியான நான் இருக்கிற வரையில் உன் அண்ணன் வரமாட்டானப்பா!’ என்று சொல்லிப் புலம்பிக்கொண்டே திரும்பி ஞர் உபாத்தியாயர்.

அவர் கண்மாறையாச் சென்றவாறே வந்து சேர்ந்தான் ராதாரமணன். ‘அண்ணு! என் உபாத்தியாயர் உன்னைக் காணவேண்டி வந்தாரே; நீ என் இதுவரை வாவேயில்லை! அவர் அழுதுகொண்டே போகிறாரே!’ என்று சொல்லி இவனும் அழுத்தொடங்கினான். இவனுடைய அபிமானத்தில் இனங்கியவர் என்ற காரணத்தினால் அவர்க்கும் காட்சி தருவோமென்றீரங்கினானம்பெருமான். அழைத்துக் காட்சி தந்து, செல்வளையும் வித்தியாநிதியாக அநுக்ரஹித்து மறைந்தனன்.

இது ஸாதாரணமான வோரு கதையாமிருந்தாலும் இதிலிருந்து பக்தர்கள் அறியக்கூடிய சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பலவுள்ளன. அவற்றை விவேகிகள் உய்த்துணரவேண்டும்.

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

மலைநாட்டுத்திருப்பதியாத்திரையேன்கிற வியாஸம் அடேத்தபடியாக வெளிவருகின்றது. அதனைப் பக்தாதாராவரும் பழக்கமிக்கப்பட்டு அவசியம்.

ஶி:

மலைநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை.

(ஸ்ரீ காஞ்சி. பர. அண்ணங்கராசாரியர்.)

நம் ஆழ்வார்களின் பாடல்பெற்ற திவ்யதேசங்கள் மலைநாட்டில் பதின்மூன்று உள்ளன. மலையாள தேசமே மலைநாடென்பது. மலையாள மென்பதற்கு யாது பொருளென்னில்; முகரள்கரங்களை அபேதமாகப் பலர் வழங்குவர்; வாளப்பளம், வாளித் திருநாமம் என்பன போன்ற வழக்குக்கள் பலவுண்டே; அவ்வகையில், மலையாழும் என்பதே மலையாளமென வழங்கப்பட்டு வருகின்றதாம். ஒருபுறம் மலையாகவும் மற்றொருபுறம் ஆழமான பாதாளமாக ஒம் காணப்படும் தேசமானதுபற்றி மலையாழுமென்னப்பட்டு வந்தது. அதுவே வழக்கில் மலையாளமாயிற்று. இத்தேசத்திலுள்ள திவ்யதேசங்களை மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயத்தில் வழங்குவது.

நம்மாழ்வார் குலசேகராழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரே மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளைப்பாடினவர்கள்.. நம்மாழ்வார் பாடினவை பண்ணிரண்டு திருப்பதிகள்; குலசேகராழ்வார் பாடினது ஒரு திருப்பதியே; நம்மாழ்வார்பாடின 12 திருப்பதிகளுள் மூன்று மாத்திரம் திருமங்கையாழ்வாராலும் பாடப்பெற்றவை.

திருநாவாய், திருமூழிக்களம், திருவல்லவாழ் ஆகிய இம்மூன்று திருப்பதிகள் நம் மாழ்வாராலும் திருமங்கையாழ்வாராலும் பாடப்பெற்றவை.

திருக்காட்கரை, திருக்கடித்தானம், திருவண்வண்டுர், குட்டாட்டுத் திருப்புவிழுர், திருவாறன்விளை, திருச்செங்குன்றார்த்திருச்சிற்றுறு, திருவனந்தபுரம், திருவாட்டரூ, திருவண்பரிசாரம் ஆகிய ஒன்பது திருப்பதிகள் நம்மாழ்வாரால் மாத்திரம் பாடப்பெற்றவை.

திருவித்துவக்கோடு ஒன்று குலசேகராழ்வாரால் மாத்திரம் பாடப்பெற்றது.

ஆக இப்பதின்மூன்று திவ்யதேசங்களும் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளாகும். திவ்யப் பிரபந்தங்களில் மிக்க ஈடுபாடுடைய பூநீ வைஷ்ணவர்கள் தவிர மற்றையோர்கள் இத்திருப்பதிகளின் பெருமைகளை யறியமாட்டார்கள். திவ்யப்ரபந்தம் வல்ல பூநீ வைஷ்ணவர்களில் அங்கூட இத்திவ்யதேசங்களின் அருமை பெருமைகளையற்று ஈடுபடுவார் மிகச்சிலரே. இத்தலங்கள் இன்னான்டிடத்திலிருக்கின்றன வென்பதே பலர்க்குத் தெரியாது. அது தெரிந்தாலும், நம் நாட்டுக் கோவில்கள்போல்லாமல் பூநீ வைஷ்ணவர்கள்லாதாருடைய ஆக்ரமணத்திலிருப்பதுபற்றி இவற்றை நாம் ஸேவிக்கவேண்டிய அவச்சயமென்ன? என்கிற உபேசையுடையார் பலர். ஆகவே இப்பதின்மூன்று திவ்யதேசங்களை விரும்பி ஸேவிப்பார் மிகச்சிலரேயாயினர். சிலர் என்பதேன்? இலர் என்றேசொல்லலாம்.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் தலைமைபெற்ற திருவனந்தபுரத்திற்குப் பதிகம்பாடானின்ற நம்மாழ்வார் *படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதங்காண நடமினே நமர்களுள் ஸீர் நாமுமக்கற்யச்சொன்னேம்* என்றநூளிச் செய்திருப்பதை ஊனற் கோக்குமிடத்து ஒரு அபிப்ராயம் நமக்குத் தெரியவருகிறது; கோவில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திவ்யதேசங்கள் போல்லாமல் விஜாதியப்ரக்ரியையிலே யிருக்கின்ற இத்திவ்யதேசத்தை ஸ்ரீரா. 29—17.

ஸ்ரீ வைணவர்கள் ஸேவிக்க விரும்பமாட்டார்களென்று பண்டே ஆழ்வார் திருவள்ளத் தில் தோன்றவேதான் இங்கனே பாசுரம் அவதரித்தது. நட்மினே நமர்களுள்ளீர்! நாமுமக்கறியச் சோன்னேம்=‘ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு உத்தேச்யம்’ என்ற நுந்தீர்களாகில் நீங்கள் திருவனந்தபுரம் சென்று ஸேவிக்கவேவேனும் என்று சியமித்தருளுகிறூரென்று அறியக்கிடக்கிறது. இந்த சியமனம் திருவனந்தபுரக்கிற்கு மாத்திமென்று கொள்ளலாகாது; இதைச் சேர்ந்த மற்றைத்திருப்பதிகளுக்குபென்க. ஆகவே ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தமே நமக்கு சிதியானதென்று தின்னைமாக என்னுமாவர்கள் மற்றைத் திவ்யதேசங்களிற் போலவே இம்மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளிலும் அபிஞவேசங்கொள்வது அவசியமாகும். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் பெரியதிருவத்யயநோத்ஸவத்தில் “நடமினேநபர்களுள்ளீர்” என்கிற பாசுரத்தை அரையர் ஸேவிக்கக் கேட்டிருந்த ஆளவந்தார்,* நமர்களுள்ளீர்’ என்ற சொல்லின்பத்தை நோக்கியே, திருவனந்தபுரத்தை ஸேவிக்காவிடில் நபக்கு ஆழ்வார் ஸம்பந்தம் இல்லையாய்விடுமோவென்று அதிசங்கித்தே உடனே புறப்பட்டுத் திருவனந்தபுரயாத் திரை பெழுந்தருளினுரென்று காண்கிறோம்.

எம்பெருமானை * பதியே பரவித தொழும் தொண்டர் தமக்குக் கதியே! * என்று திருமங்கையாழ்வார் விளிக்கிறார். * உலகமேத்துங் கண்டிழூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லியென்று மண்டினாருப்பயல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே? * என்று, திவ்யதேசங்களிலீடுபடாதவர்களுக்கு உய்யும் விருகு இல்லை யென்றும் அவ்வாழ்வார்தாமே யருளிச் செய்கிறார். இக்காலத்தில் சில உபாதி விசேஷங்களால் திவ்யதேசங்கள் வைத்திகர்களுக்குப் பரித்யாஜ்யங்களாயின வென்று சிலர் கொண்டாலும் ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களாலே போதுபோக்கும் பாக்கியமுடைய பரமாலிகர்கள், திவ்யதேசங்களிலே வெறுப்புக்கொண்டு நின்றையும் செய்துகொண்டு, ஆழ்வார்களிடத்திலும் அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீக்கிளி தங்களுக்கு அபாரமான ப்ரேம மிருப்பதாக அபிஞயிப்பதானது அர்த்தமற்ற தாலால் அன்னவர்களை இங்கு நாம் ஸ்மரிப்பதே அநுசிதம். * சூழ்ந்து நின்ற மால் விசும்பில் தொல்லை வழிகாட்ட, ஆழ்ந்தகளை முற்றமனுபவித்து, வாழ்ந்தங்கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான், முடிமகிழ் சேர்ந்தான முனி * என்று மணவாளமாழுளிகளுளிச் செய்தபடியே நம்மாழ்வார்க்குப் பரமபதத்திலெனுபவம் செல்லா நின்றபடியை விவரிப்பதான * சூழ்விசும் பணிமுகில் * என்றுங் திருவாய்மொழியில் திவ்யதேச ப்ரஸ்தரவும் செய்ய வேண்டிய ப்ரஸ்க்கியே கிடையாது; * நோபழங்கம் ஸ்மரந் இதம் சரிம் * [தொவ ஜ.நாவாராதி திதி மீறங்கிறோம்] என்ற உபாவித்து ஒதினபடியே இவ்விறந்தருமா ஞாலத்தின் ஞாபகமே வாவேண்டாத கிடமன்றே பரமபதம்; அப்படிப்பட்ட திருநாட்டில் அங்குள்ள வர்கள் நம்மாழ்வாரை என்னவென்று சொல்லி ஸத்கரித்தார்கள் தெரியுமோ? * மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருத்தரும் வசுக்களும், தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர், தொடுகடல் கிடந்தவெங் கேசவன் கிளரோளி மணிமுடி, குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே * என்ற பாசுரம் என்ன ஆக்சரியமாயமைந்தது! “திருக்குடந்தைத் திருப்பதியிலே யீடுபட்ட பெரியார் வந்தார்” என்று சொல்லி வழிபாடுகள் செய்தார்களாம்; இப்படியன்றே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்கிறார். ஆகவே திருநாட்டிலும் மறக்கமுடியாததாய் விடவாண்ணுதான திவ்யதேசாருபவத்தை இந்நாட்டிலேயே விட்டுவிட மனமிசைந்து நிற்கும் மஹாநுபாவர்களைப்பற்றி நமக்கென்ன விசாரம்.

நம்மாழ்வார்க்கு மற்றைத்திருப்பதிகளிலநுபவங்களெல்லாம் ஒரு தட்டாய் மலைநாடுத் திருப்பதிகளிலதுபவம் மாத்திரம் ஒரு தட்டாய்க் காண்கையாலே இத்திருப்பதி

களைச் சென்று வேவித்துக் களிக்கவேணுமென்கிற குதாலும் அடியேனுக்குண்டாயிற்று. இத்திருப்பதிகளை அடியேன் 35 ஆண்டுகட்டு முன்பு ஒரு விசையும், 22 ஆண்டுகட்டு முன்பு மற்றொரு விசையும் வேவித்திருங்காலும் அது ஸ்வப்நகல்பமாய்விட்டபடியாலே இப்போது மொருவிசை வேவிக்கவேணுமென்கிற அபிவிவேசம் அளவுகடந்து உண்டான தனுவ 25—1—51 தேதியிலிருங்கு இருபது நாள் இத்திவ்யதேச யாத்திரைசெய்து பேரின்ப வெள்ளத்திலாழுங்கிருக்க ப்ராப்தமாயிற்று. அடியேன் ஸ்ரீ பதரிகார்சமயாத்திரை செய்த போது வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் விசேஷங்களையெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், ஹிந்தி, தெலுங்கு ஆகிய கான்கு பாஷாகளிலும் வெளியிட்டேன்; அப்புத்தகக்கள் பலருடைய யாத்திரைக்குக் கைவிளக்காயிருப்பதாக அடிக்கடி பல ஆப்தர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள்; அப்படியே இச்சிறுயாத்திரையைப்பற்றியும் ஒரு சிறுபுதகம் வெளியிட்டால் பலர்க்கும் பயன்படுமென்று தோன்றி இஃபெதமுதி வெளியிடுகின்றேன்.

உண்மையில் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளின் ஸங்கிவேசம் தென்னுட்டுத் திருப்பதிகளி லீடுபட்ட நம்போல்வார் உகக்கும்படியான ரீதியில் இல்லை; கோவில்களின் அமைப்பும் ஒருவிதப்; அங்குள்ளார்படிகளும் விஜாதீயம்; ஆனாலும் ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனங்களை விசேஷமாகப் பெற்றது காரணமாகவே இத்தலத்தெம்பெருமான்கள் அடியேன்போல் வாருடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளிகொள்ளும் விதம் எழுதிமுடியாது. அருளிச்செய்யல் கோஷ்டிகளில் ஒரு குட்டாட்டுத் திருப்புலியூர் ஒரு திருவாறான்விளை, ஒரு திருக்கடித்தானம், ஒரு திருக்காட்டாரை, ஒரு திருவாட்டாறு இப்படிப்பட்ட திருப்பதிகள் விஷயமான திருவாய்மொழிகளை வேவிக்குங்காலங்களிலும் அவற்றைப்பற்றி உபந்யஶிக்க நேருங்காலங்களிலும் அடியேனுள்ளம் படும்பாடு அந்தர்யாமியொருவனுக்கே அறியவளிதாம். *உள்ளெல்லாமூருகிக் குஷ்தமுத்தொழிந்து உடம்பெலாங் கண்ணார்சோ சிற்கும் கிளை பாவசமாக வந்தெய்தும். அப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களை இப்போது குழாங்களுடன் கூடி வேவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாய்ப் பிறந்து ஆழ்வாருளிச் செயல்களில் அபிவிவேசமும் அவகாலைனமுன்னடியான அனைவரும் இத்திவ்யதை தேசங்களை வேவித்தே பிறவிப்பேறு பெறவேணுமென்கிற அத்யவளாயங் கொண்டே அடியேன் இந்த யாத்திரைக் குறிப்பை வெளியிடுகின்றேன். இத்திருப்பதிகட்டு வழியடைவு நன்கு தெரியுமாறு செய்வதே இவ்வெளியிட்டிற்கு முதற்பயன். மற்றும் பல விசேஷங்களையும் ஸ்வாருபவுத்தை யொட்டித் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதற்கு முன் இரண்டு முறை இத்தலங்களை அடியேன் வேவித்தபோது ஆழ்வார்திருநகரி வானமாமலை திருக்குறுங்குடி வேவித்துக் கொண்டு, திருவண்பரிசாராம் திருவாட்டாறு திருவனந்தபுரம் வேவித்து ஜனார்த்தநம் வழி யாய் கொட்டாரக்கரையென்கிற ஸ்டேஷன் சேர்ந்து அங்கிருங்கு திருச்செங்குன்றார்த் திருச்சிற்றுற, திருவண்வண்டுர், குட்டாட்டுத் திருப்புலியூர், திருவாறான்விளை, திருவல்லவாழ், திருக்கடித்தானம் இவை வேவித்துக் கொண்டு, செங்கணைஞ்சேரி, ஆலப்புழை, வழியாய் ஏற்றுகுளம் சேர்ந்து திருக்காட்கரையும் திருமூழிக்களமும் வேவித்துக் கொண்டு ஷோரனூர் சேர்ந்து, அங்கிருங்கு கள்ளிக்கோட்டை (கோழிக் கூடு) வழியில் திருவித்துவக் கோடும் திருநாவாயும் வேவித்து, போதனூர் வழியாய் காஞ்சிபுரம் சென்று சேரலாயிற்று. இப்போது நடந்த யாத்திரை அவ்விதமல்லாமல் திருவித்துவக்கோடு முதலாக நடந்தேறியது. இந்த யாத்ராக்ரமங்களை அடைவே விவரிக்கிறேன்.

25—1—51 தேதியன்று தையில் மகம். அன்று ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி யெம்பெருமானுக்கும் திருப்பிழைசப் பிரானுக்கும் நடைபெற்ற பைங்காகப் பாய்ச்சுருட்டி மஹோதவவத்தைப் பசிபூர்த்தியாக அநுபவித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு யாத்திரை புறப்பட்டேன். சென்னை மாங்கரில் பரம பக்தாக்ரேஸராக விளங்கும் ஸ்ரீமான். உ. வே. மங்கலம் ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்ரீகுடும்பமாக இந்த யாத்திரையில் அந்வயித்தார். மற்றும் அடியேறுடைய வளைக்கர்யார்த்தமாக ஸ்ரீமான். உ. வே. அகரம் அனந்தாசாரியர், கிடாம்பி. ஸ்ரீவிவாஸவரதன், ஸ்ரீபெரும்பூதார் திருநீர்மலை கோமடம் ஸ்ரீவிவாஸன் முதலான சிலரும் அந்வயித்தனர். கோயமுத்தூரில் ஏழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் உ. வே. லேதவ்யாஸபட்டர் திருமலாசார்யன் வாமியும், C. R. ராமஸ்வாமி ஜயங்கார் (அட்வொகேட்) ஸ்வாமியும் இந்த யாத்திரையில் கலந்து கொள்வதாகத் தெரிவித்திருந்தபடியால் முதன் முதலாகக் கோயமுத்தூர் சென்று சேரலாயிற்று. அங்கு அவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளும், பரம பக்த மணிகளான புருஷோத்தம நாடு, V. துரைஸாமி நாடு அவர்களும் உடன் கூட 26—1—51ல் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அன்று மாலை திருவித்துவக்கோடு ஸ்மீபம் சேர்ந்தோம்.

1. திருவித்துவக்கோடு.

இது குலசேகராழ்வாரால் மங்களாசர்ளனம் செய்யப்பெற்ற திருப்பதி. திருமிற்றக் கோடு என்று வழங்குவர். ஷோரானூர் ஜங்ஷனிலிருந்து காலிகட் (கோழிக்கூடு) போகும் வயனில் மூன்றுவது ஸ்டேஷன் பட்டாம்பி. அங்கேயிறங்கி ஸ்டேஷன் ஸ்மீபத்திலேயே மிகப் பெரிய தரும சாலையில் சுகமாகத் தங்கினோம். இத்தரும சாலையானது நிலா என்னும் பெரிய நதியின் கரையிலுள்ளது. தருமசாலையிலிருந்தே இதற்குப் படித்துறையுள்ளது. இந்த நதி பாதப்புழையன்றும் வழங்கப்படும். இந்தியின் அக்கரையிலுள்ளது திருவித்து வக்கோடு; ஆனால் நதியிலேயே ஒன்றை மெயில் தூரம் நடந்து செல்லவேண்டும். பிரகு கரூயேறினால் கரையிலேயே இத்தலத்தைக் காணலாம். இங்கு ஒரு பக்கம் சிவப்ரா னுடைய சன்னிதானமும் காண்கிறது.

இந்த யாத்திரையில் ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்திலும் திருப்பல்லாண்டு திருப்பாவை கண்ணிறுண்சிறுத்தாய்புடன் அந்தந்த திவ்யதேச விஷயமான பதிகமும் கோஷ்டியாக ஸேவித்து சாத்துமுறை செய்தோம். ஸ்லாதிகாரிகள் இதற்கு மிகவும் உகந்திருந்தார்கள். இத்தலங்களில் ஸேவிக்கச் செல்லும் பக்தர்களும் ஸ்தலப்பாசுரங்களை ஆங்காங்கு அநுஸங்கிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் இந்த வியாஸத்தின் முடிவில் அநுபந்தமாக அப்பாசுரங்களையெல்லாம் சேர்ப்போம்.

திருவித்துவக்கோட்டெம்பெருமானை ஸேவித்துவிட்டு மீண்டும் பட்டாம்பி தரும சாலைக்கே வந்து சேர்ந்தோம். பட்டாம்பி ஸ்மீபத்தில் பெருமுடியீர் என்னுமிடத்தில் ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் உள்ளது. அதற்குத் தலைவராய் விளங்கும் பிரஹ்மஸ்ரீ. K. V. நாராயண சால்திரியாரவர்கள் நமக்கு வகையித் வளைக்கியியும் பாமபரீதியுடன் செய்து கொடுத்து இரண்டு நாள் உடனிருந்து உதவிகள் செய்தது கீழே கிடைக்கந்தபாலது.

2. திருநாவாய்.

இது நம்மாழ்வாராதும் திருமங்கையாழ்வாராதும் மங்களாசரவனம் செய்யப் பெற்ற திவ்யதேசம். நம்மாழ்வார் ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார். திருமங்கையாழ்வார் * நாவாயுளானை கறையூரிற்கண்டேனே * என்றார். வராமாமலை என்ற எம்பெருமா

அடைய திருநாமமே கீர்வரமங்கலங்கர்க்கு வழங்கப்பட்டதுபோல இங்கும் நாவாய் என்ற எம்பெருமானுடைய பெயரே சலத்திற்கு வழங்கப்பட்டதாக ஆசார்யம் நூதயகாரர் திருவள்ளும்பற்றியதை மணவாளமாருளிகள் விவரித்திருளியுள்ளார். வடமொழி நூல்களில் எம்பெருமானை விஷ்ணுபோதும் என்று நாவாயரக [தோணியாக]ச்சொல்லியிருப்பதால் இங்குள்ள எம்பெருமான் அத்திருநாமம் பெற்றுள்ளனர்.

கீழே தெரிவிக்கப்பட்ட பட்டாம்பி ஸ்டேஷனிலிருந்து நான்காவது ஸ்டேஷன் எடக்கோலம் என்பது. அந்த ஸ்டேஷனிலிருந்து முக்கால் மெயில்தூரம் சென்றுல் நிலாத்தி வின் இக்கரையிலேயே இத்தலத்தைக்காணலாம். ஸன்னிதி பரமவிலக்ஷணமாகவுள்ளது. இங்கிருந்து மறுபடியும் பட்டாம்பி தருமசாலைக்கே சென்று சேர்ந்தோம்.

அங்கிருந்து துருவாழூர் என்கிற கேஷத்திரம் 20 மெயில் நாத்திலுள்ளது. இது ஆழ்வார் பாடல்பெற்ற தலமன்றுக்கும் கண்ணபிரான் அற்புதமாக ஸேவைாதிக்கும் திவ்யஸ்தலம். இந்த ப்ராந்தத்திலுள்ளவர்கள் இத்தலத்தை மிகமிகக் கொண்டாடுகிறார்கள். பெரிய ஸன்னிதானம். பரமவைதிகர்கள் இங்கு விளங்குகின்றார்கள். (பஸ் மார்க்கமாக வந்து) இத்தலத்தையும் கண்டு களித்தோம். 360 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாவாயில் நாராயணபட்டத்தீ என்றெருப பண்டிதர் இருக்கார். அவர் அலங்காரம் வியாகரணம் முதலான சாஸ்தரங்களில் மிகவல்லவர். அவர் இத்தலத்துப் பகவான் விஷயமாய் மிக அற்புதமாக ஆயிரத்து முப்பத்தாறு ச்லோகங்கள் கொண்ட ஸ்டோத்ரமொன்று பணித்துள்ளார். அது நாராயணீயமென்று ப்ரஸிக்தம். வியாக்கியானத்தோடுங்கூட திருவனந்தபுரத்தில் தேவநாகரப்பியில் அது அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பாலும் பூ பாகவதமே இந்நு வாக வடிவெடுத்ததென்னலாம். சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் வெகு ஆச்சிரியமாக அமைந்துள்ளது. அத்ததித்துலை நரம் ஏற்கெனவே அநுபவித்திருந்தபடியாலும் இத்தலத்தைப் பற்றி மிக மிகக் கேட்டிருந்தபடியாலும் இங்கும் சென்று மகிழ்ந்தோம். இவ்விடத்தில் ஸ்தல ஜலஸௌகரியங்கள் நன்றாகவுண்டு.

3. திருமூழிக்களம்.

குருவாழூரிலிருந்து பஸ்மார்க்கமாக இரண்டுமணி காலத்தில் திருக்குர் வந்து சேர்ந்தோம். இங்குச் சில ஸம்ஸ்க்ருத விதவான்கள் பரிசுதர்களும் ஆப்தர்களுமாதவால் அவர் களது விருப்பத்திற்கணக்கி இங்கு வந்தோம். ஷோரஞாருக்கும் ஏற்றுக்குளத்திற்கும் இடையில் திருமூழிக்களமும் திருக்காட்கரையுமாகிய இரண்டு திருப்பதிகளுள்ளன. அங்கமானி பெண்கிற ஸ்டேஷனிலிருந்து வண்டிமார்க்கமாக ஏழுமெயில் நாரம் சென்று திருமூழிக்கள மடையவேண்டும். இத்தலம் நம்மாழ்வாராலும் திருமங்கையாழ்வாராலும் மங்களர் சாஸனம் செய்யப்பெற்றது. நப்மாழ்வார் பதிகம்பாடியுள்ளார். திருமங்கையாழ்வார் *முனியே திருமூழிக்களத்து விளக்கே * என்று பெரிய திருமொழியிலும், *பின்னுஞர் வணங்குஞ்சோடு திருமூழிக்களத்தானுய் முதலானுயே* என்று திருநெடுந்தாண்டகத் திலுப், *மூழிக்களத்து வளத்தினை* என்று பெரியதிருமடலிலும் துணுக்கைகள் பாடியுள்ளார். முன்பு இத்தலத்திற்கு அடியேன் வந்திருந்தபோது இந்த ஸன்னிதி ஸாமான்யமாக இருந்தது. இப்போது திருப்பணிப் பரிசுகாரங்கள் விசேஷமாக நடைபெற்றிருக்கின்றன. இத்தகைய பரிசுகாரம் இத்தலத்தில் மாத்திரமன்று; பெரும்பாலும் எல்லாத் திருப்பதிகளிலுமே காண்கிறது. இத்தலத்தெம்பெருமானுடைய திருக்கைகளில் திருவழி திருச்சங்கு

கள் பின்னமடைந்து தனியே யெடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. [முன்னமும் இப்படியே கண்டோம்,] என்னிடி பக்கத்தில் பெரியநடி பெருகுகின்றது. அதன் காரிய வேலே வளதி வளைக்கியமும் ஜனந்தமாகவுண்டு.

(ஆதிசங்கராசாரியருடைய ஐஞ்சம் பூமியான காலடி யென்கிறவிடம் அங்கமானி ஸ்டேஷனுக்கு 4 மெயில் தூரத்திலுள்ளது) திருமூழிக்களத்திலிருந்து மறபடியும் அங்கமானி ஸ்டேஷன்வாங்கு சேரவேண்டியதே.

4. திருக்காட்கரை.

இது சம்மாழ்வாரால் பாடப்பெற்ற திவ்யதேசம். *திருகுமால் நெஞ்சம் உயிரின்பார்மன்றிப் பெருகுமால் வேட்கையும் என் செய்கேன் தொண்டனேன், தெருவெல்லாங் காலி கமழ் திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் விழைதொரே* என்கிற முதற்பாட்டும், *வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வந்த வென்னையொழிய என் னில் முன்னம்பாரித்து, தானென்னை முற்றப்பருகினுன், காரோக்குங் காட்கரையப்பன் கடியனே* என்கிற பத்தாம் பாட்டும் கல்வெஞ்சையுமிருக்கும்.

. என்னிடியருகில் தடஞ்சௌயுள்ளது. அதன் காரியில் வளதி வளைக்கிய மூள்ளது. [அங்கமானி ஸ்டேஷனுக்கு மூன்றுவதான்] இடப்பள்ளி ஸ்டேஷனிலிருந்து 3, 4 மெயில் சென்று சேரவேண்டிய தலமிது. திருக்காட்கரையப்பனை வேலித்துவிட்டு மறபடியும் இடப்பள்ளி ஸ்டேஷனுக்கே வந்து சேர்வது.

இங்கிருந்து ஏர்னைகுளத்தோடு ரைல் பாதை முடிகிறபடியால் மூன்றுவது ஸ்டேஷனுகிய ஏர்னைகுளம் (south) சென்று சேர்க்கு அங்கு அரைமெயில் தூரத்தில் ஸமூஹமடம் என்கிற பரம்பாவனமும் மிக விசரலமுமான இடத்தில் சென்று தங்கினோம்.

கொச்சி மஹாராஜ ஸமாகமம்.

ஏர்னைகுளத்திற்கு ஆருவது மெயிலில் திருப்புணத்துரையில் H. H. ஸ்ரீ பூர்ணமவர்மா என்னும் கொச்சி மஹாராஜா விஜயம் செய்கிறார். இவர் சாஸ்தரங்களறந்த மஹா பண்டிதர். தர்க்க சாஸ்தரத்திலும் அலங்கார சாஸ்தரத்திலும் விசேஷித்து மிக வல்லவர். அபரி மிதமான வித்யாபகுபாத முடையவர். மஹாபாக்ப வசாத் இவருடைய ஸமாகமம் கூக்குக் கிடைத்தது. இரண்டு மணிகாலம் வேதாந்த சர்ச்சையும் நடைபெற்றது. இவருடைய வித்யாபரிசரம் மிகவும் போற்றத்தக்கது. காவ்ய நாடகாலங்காரங்கள் பலவற்றுக்கு வியாக்கியானங்கள் வெகு லலிதமாக எழுதியுள்ளார். அவை பெரும்பாலும் அச்சிடப்பட்டு மிருக்கின்றன. தற்காலம் ருக்மிணீ பரினயத்திற்கு இவருடைய வியாக்கியானம் அச்சாகி வருவதால் அதில் சில பாகங்களை அவருடனே அதுபவிக்க நேர்க்கூடது. ஸம்ஹக்குத சநாஸரணி லலிதோத்துங்கமானது. யாத்திரையின் தவரையினுல் விச்லேஷிக்க நேர்க்கூடது. விசேஷபாரிதோவிக்கங்கள் பெற்றேன்.

ஏர்னைகுளத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சிருக்கட்டித்தானம் முதலான திருப்பதிகளை வேலித்த வரலாறு இனிவரையப்படுகிறது. ஏர்னைகுளத்திலிருந்து செங்களைஞ்சேரி சேரவேண்டும். ஆலப்புழை வழியாய் ஒரு மார்க்கமும், ஆலப்புழை செல்லாமலே அவ்விடம் சேருகிற மற்றொரு மார்க்கமுமுண்டு. சில ஆப்தர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி நாம்

மலைநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை.

ஆலப்புழை வழியாகச் செல்ல கேர்ந்தது. ஏனைகுளத்திலிருந்து இவ்விடத்திற்கு பஸ் மார்க்கமுமிருந்தாலும் ஸ்மார்போட் மார்க்கமே மிகச் சிறந்தது. (பார் 1-க்கு) 0—10—0 செலவில் ஆறுமணி காலத்தில் ஆனந்தமாகத் தண்ணீர் வழியே செல்வதுதான் என்று. இவ் வழியே நாம் செல்லுகையில் இடையில் வைக்கக் என்கிற சிவ கோத்திரம் தென்பட்டது. இங்கு போட் ஒருமணிகாலம் நிற்பதாலும், பேராட்ஜெட்டிக்கு அதிலீமீபத்திலேயே அக்ர ஹாமிருப்பதாலும் இறங்கிச்சென்று பார்த்து வங்தோம். இவ்வூரில் வேதம் வல்ல பரம வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் பலர் வாழ்வதாக நாம் வெகுதாலமாகக் கேட்டிருந்தபடியால் ஒரு காழிகைப்பொழுது இவ்வூரை யநுபவித்துக் களித்தோம். பிறகு ஆலப்புழை சென்று சேர்ந்தோம். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீமத் வானமாமலை சின்னகலியின் ஸ்வாமியின் திருவடிமூலம் விசேஷ கடாக்ஷமூலம் பெற்றவாரான R. சடகோப செட்டியாரென்றும் பாகவத சிகாமணி நமக்குச்செய்த உபசாரங்கள் வரசாமகோசரம். மேல் திருப்பதிகளுக்கெல்லாம் உடன் வந்திருந்து ஈகை ஸௌகரியங்களும் செவ்வனே அமைத்துக் கொடுத்த பெருங்களில் பாராட்டத் தக்கவை. இப்பெரியார் அவ்வூரில் தமிழன்பர் சங்க மொன்று நிறுதி, தமிழுக்கு மேட்டு மடையான இவ்விடத்திலும் தமிழ்வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டுவரும் பண்பு மிக மெச்சத்தக்கது. இவ்வூரிலிருந்து ஐவுமாற்கமாகவே இரண்டு மூன்று மணி காலத்தில் செங்களுஞ்சேரிவந்து சேர்ந்தோம். இங்கிருந்து ஸ்ரீமான் T. ராஜகோபாலையங்காருடைய உதவி மிகவும் போற்றத்தக்கது. அவர் தற்காலம் ஏரனைகுளத்தில் உத்யோகன்தார்.

5. திருக்கடித்தானம். 6. திருவல்லவாழ். 7. திருவண்வண்டேர். 8. திருப்புலியூர். 9. திருவாறன் விளை. 10. திருச்சிற்றூறு. இந்த ஆறு திருப்பதிகளில் திருவல்லவாழூர்களும் மாத்திரம் நம்மாழ்வாருடையவும் திருமக்கையாழ்வாருடையவும் மங்களாசாஸனம் பெற்றது. (இருவரும் பதிகம் பாடினவர்கள்.) மற்ற ஐந்து திருப்பதிகளும் நம்மாழ்வாரொருவருடைய மங்களாசாஸனம் பெற்றவை. இந்த ஆறு திருப்பதிகளையும் மேர்ட்டார் ஸௌகரியங்கொண்டு ஒரே நாளில் ஸேவித்து முடித்தோம். காலால் நடந்து சென்று ஸேவித்தாலும் ஒரே நாளில் எளிதாக ஸேவிக்கலாம். இவ்வழிகளில் பஸ் ஒட்டமும் விசேஷமாக உண்டு.

திருவாறன் விளையான்று மாத்திரம் திருச்செங்குன்றாரி விருந்து எழுமெயில் தூரம் சென்று ஸேவிக்க வேண்டும். மற்ற ஐந்து தலங்களும் செங்களுஞ்சேரியி விருந்து எழுட்டு மெயில்களுக்குட்பட்டவை. மூன்று மெயில் தூரத்திலுள்ளது திருக்கடித்தானம்.

5. திருக்கடித்தானம்:-* திருக்கடித்தானமுடையென்னுடைச் சிந்தையும் ஒருக்குத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்ணர்* என்பது முதலான பாசாங்களினால் நம்மாழ்வாருடைய அபிசி வேசம் இத்தலத்தில் மிகபிக விளங்கும். ஸன்னிதியின் ஸங்கிவேசம் வெகு ரமணீயமாக வள்ளது. கோவில் வாசலில் பெரிய புஷ்கரிணியும் தருமசாலையுண்டு, ஸன்னிதிக்குள் பெண்டுகள் போகக் கூடாதென்கிற சிபந்தனை இத்தலத்தில் மாத்திரமுள்ளது, புகுஷ்கள் ஸேவிக்குமிடத்திற்கு இருபத்தெந்து முப்பது அடிகளுக்கு இப்பால் ஸின்றே பெண்டுகள் ஸேவிக்கவேணும். செல்வம் மிகுந்த ஸன்னிதி இது. இவ்வூரில் மோட்டார் ஸௌகரியம் மிகவுண்டு.

6. திருவல்லவாழ். திருக்கடித்தானத்திலிருந்து ஆறு மெயில் தூரத்திலுள்ளது இத்தலம். இது பெரியலூர். திருவல்லவாழ் என வழுங்கப்பட்டுவருகின்றது. நம்மாழ்வாரும் திருமக்கையாழ்வாரும் பதிகம் பாடியுள்ளார்கள். ஸன்னிதியின் மிகப் பெற்று. கோவில் வாசலில் பெரிய புஷ்கரிணியும் தருமசாலையுண்டு, ஸன்னிதிக்குள் பெண்டுகள் போகக் கூடாதென்கிற சிபந்தனை இத்தலத்தில் மாத்திரமுள்ளது, புகுஷ்கள் ஸேவிக்குமிடத்திற்கு இருபத்தெந்து முப்பது அடிகளுக்கு இப்பால் ஸின்றே பெண்டுகள் ஸேவிக்கவேணும். செல்வம் மிகுந்த ஸன்னிதி இது. இவ்வூரில் மோட்டார் ஸௌகரியம் மிகவுண்டு.

7. திருவண்வண்டூர். இதுவும் நம்மாழ்வாரால் மங்களாசாளனம் செய்யப்பெற்றது. *தேஹ சீர்ப்பம்பை வடபாலீத் திருவண்வண்டூர்* என்னப்பட்ட பம்பையாறு இத்தலத்திற்கு அருகில் இல்லை; (அது திருவரறன் விளைக்கு மிக அருகிலுள்ளது-) திருவல்லவாழி விருந்து 5 மெயில் தூரத்திலுள்ள தலம் திருவண்வண்டூர். இங்கு *மாறில் போரக்கன் மதிள் சீறைழச் செற்றுக்கூட ஏறு சேவகனுருக்கு* என்று நம்மாழ்வாராலும், *வைகல் திருவண்வண்டூர் வைகுமிராமதுக்கு* என்று மணவாளமாழுனிகளாலும் போற்றப்பட்ட சக்ரவர்த்திதிருமகஞ்சுருடைய ஸேவை மிக ஆனந்தம்.

8. திருப்புலியூர். குட்டாட்டுத் திருப்புலியூர் என்பது இதுவே. * கருமாணிக்க மலை மேல் என்கிற திருவாய்மொழியினால் நம்மாழ்வார் இத்தலத்தில் காட்டியுள்ள அன்பும் ஆர்வமும் வாசாய்கோசம். ஆனால் ஸன்னிதியின் ஸந்திவேசம் ஸாதாரணமாகவுள்ளது. இங்கு பிரம்மோதனவும் நடந்துகொண்டிருக்ககூடில் சென்று ஸேவிக்கப்பாட்தமாயிற்ற. உயிரோ டிள்ள யாணையின்மீது அர்ச்சகர் பெருமானுடன் விற்றிருந்து கோவிலை வலம் வருவதுதான் பிரம்மோதஸ்வம். திருவண்வண்டூரிலிருந்து ஆறுமெயில் தூரமுள்ளது இத்தலம். சிறிய திருமடலில் * போரலிதண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர் * என்றது சோழ நாட்டிலுள்ள சிறு புலியூரச் சொன்னதாகக் கொள்ளாமல் இத்திருப்புலியூரச் சொன்னதாகக் கொள்ளும் பகுத்தில் இத்தலத்திற்குத் திருமங்கையாழ்வாருடைய பாடலுமுண்டென்று தேறும்.

9. திருவாறான்விளை. இத்தலமும் நம்மாழ்வாருடைய மங்களாசாளனம் பெற்றது. மிகப்பெரிய ஸன்னிதி இது. ஸ்வர்ணமயமான தவஜூதம்பழும் மிகப்பெரிது. இவ்விடத்திலும் பிரம்மோதஸ்வம் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஸேவார்த்திகளான பக்தர்களின் திரள் அபரிமிதமாகக் காணப்பட்டது. இங்கும் (உயிருள்ள) யாணையின்மீது சித்யபலிபேரஸ்வா மியை எழுந்தருளச்செய்து திருவீதிவலம் வருவதுதான் பிரம்மோதஸ்வம். (ஆரம்முளை என்று இத்தலம் வழங்கப்படுகிறது.) இத்திருப்பதி மிகவும் ரமணீயமாய் ஆகர்ஷகமாயிருக்கின்றது. ஸன்னிதியின் பின்னே பம்பையாறு நிர்மலமாகப் பெருகுகின்றது. இத்திவ்ய தேசத்திற்கான திருவாய்மொழி * இன்பம் பயக்கவென்பது. இப்பதிகத்தின் ப்ரமேயம் இங்குச்சிறிது அநுபவிக்கப்படுகின்றது. திருவாய்மொழி எழுப்பத்தில் பத்தாம் பதிகம் இது. இதற்குக்கீழ்ப்பதிகமான.* என்றைக்குமென்னை * என்னுங் திருவாய்மொழியில்— எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட பேருதவிக்குக் கைம்மாறு ஒன்றங்கானுமே தடுமாறினாழ்வார். அத்தடுமாற்றக்கையாற்றுவதற்காக எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! நீர் என் தடுமாறுகள்நீரீ? நீரும் நமக்கு ஒன்று செய்து செஞ்சாறல் தீர்க்கவராம் படி பண்ண நாம் கருதியிருக்கின்றோம்; பண்டு திருவயோத்தியிலே நாம் குசவர்கள் வரயாலே ஸ்ரீராமாயணம் செகிசாத்தினேமேன்றே; அப்படியே திருவாறான்விளையிலே திருவாய்மொழிகேட்பதாகப் பாரித்திருக்கின்றோம். ஆனால் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டபோது நாம் பிராட்டியைப் பிரிந்திருந்தோமாதலால் தனியேயிருந்து கேட்டோமென்று ஒரு குறையுண்டு; இப்போது அப்படியன்றிக்கே, நாமும் நம் பெண்டுகளுமாயிருந்து திருவாய்மொழி கேட்கப்போகிறோம். நீர் அங்கே வந்து திருவாய்மொழி கேட்டித்து ஒருவாறு செஞ்சாறல் தீர்ப்பெறலாமே யென்று பணிக்க, அதுகேட்ட ஆழ்வார் ‘என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தோடு சில்லாமல் அதை என் வரயாலே கேட்கவும் பாரிக்கின்றுனே! இது என்ன சீலப்!’ என்று உவகை தலைமண்டை கொண்டு திருவாறான்விளைக்குச்சென்று திருவாய்மொழி கேட்பித்தலாகிற கைங்கரியத்தைச் செய்யப் பாரிக்கி ர் இப்பதிகத்தில்—என்பது. இத்திருப்பணியை இங்கு நாமும் செய்தோம்.

10. திருச்சிற்றுறு. இதுவும் நம்மாழ்வாரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற தலம். “திருச்செங்குன்றார்த் திருச்சிற்றுறு” என்று பாடப் பட்டிருந்தாலும் திருச்சிற்றுறு என்பதே திவ்யதேசத்தின் திருநாமம். செங்கன்னூர் என்று வழங்கப்படுகிற ஊரே பெரிதாகக் காண்கிறது. அங்கே பெரிய சிவாலயமுள்ளது. ஒருபுறத்தில் இத்திருப்பதியுள்ளது. மலைநாட்டுத்திருப்பதிகளுள் இத்தலமும் திருப்புளியூருமே ஏழைமையான சிகிசியில் காணப்படுவன. இவையிரண்டுக்கும் நம்மாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் மிகப்பெரியனவாதலால் அந்தப் பெருமையைக்கொண்டு சித்தஸமரதான மடைந்தோம்.

திருவல்லரய் என்கிற திருவல்லவாழிலிருந்தும் செங்களைஞ்சேரியிலிருந்தும் ஸ்ரவில் கார்கள் இந்த ப்ராந்தத்தில் ஓடிக்கொண்டேயிருப்பதால் திருக்கடினத்தானம் முதலான இவ்வாறு திருப்பதிகளையும் சிரமயில்லாதபடி வேஹிக்கலாம். கடைசியாகச் செங்கன்னூர் [திருச்செங்குன்றார்] வந்து சேர்ந்து அங்கே திருச்சிற்றுற்றுத் திருப்பதிக்கு இரண்டொரு பர்லாங்கு தூரத்திலுள்ள தருமசாலையில் இனிதாகத் தங்கினேனும். இங்கிருந்து திருவனந்தபுரம் சேரவேண்டும். அதற்குக் கோட்டாரக்கரா என்கிற ஸ்டேஷன் சேர்ந்து அங்கிருந்து ரால்மார்க்கமாகச் செல்வது. செங்கன்னூரிலிருந்து கொட்டாரக்கரா 30 மையில் தூரமுள்ளது. பஸ் போக்குவரத்து விசேஷமாகவுண்டு.

ஜநார்தா கேஷ்ட்ரம். இது ஆழ்வார் பாடல் பெறுததாயினும் சிறந்த புராண ஸ்தலம். ச்சாத்தங்களில் “ஸ தேவ: பூர்ணார்தா: பரீயதாம்” என்பது இத்தலத்து ஸ்வாமியையே யென்பர். ஸன்னிதி மேட்டுஉலத்தில் மிக அழகாக வள்ளது. வல்கல கோத்ரமெனப் படுகிறது. வற்கலா என்றே ஸ்டேஷன் கொட்டாரக்கராயிலிருந்து இரண்டு மணி காலத்தில் இத்தலமடையலாம். இத்தலம் கடற்கரையிலுள்ளது. ஸன்னிதி வாசலில் மிகப் பெரிய தடாகமும் தடாகத்திரத்தில் மிகப் பெரிய தருமசாலையுமுள்ளது. அதிரமணீய வாஸ யோக்ய ஸ்தலமிது வென்று சொன்றிற்ற.

11. திருவனந்தபுரம்.

ஜனுர்த்தனச்திலிருந்து இரண்டு மணி காலத்தில் அடையக் கூடியதலமிது. நம்மாழ் வாருடைய பாடல் பெற்றது இதுவும். இத்தலத்தைப்பற்றி நாம் அதிகம் எழுதவேணுமோ? கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான நம் நாட்டுத் திருப்பதிகளோடொக்கிலங்கு மித்தலத்தின் பெருமை உலகமறிந்ததே. ஸவர்ணமயமான உதவுவழுர்த்திக்குத் திருமஞ்சனம் தினங்கோறும் ஸாப்ரபாத காலத்திலேயே மிக அற்புதமாக நடந்து வருகிறது. அந்த ஸமயத்தில் உபசிஷ்தத் துறை ஸ்ரீக்குதம் ஒதவும், *வெண்ணெய்ஜௌந்த குணுங்குபதிகம் வேஹிக்கவும், பிறகு அருளிச்செயல் கோஷ்டி நடத்திச் சாத்துமுறை செய்யவும் நமக்கு வேண்டிய ஸளகரியமளித்த எக்லிக்யூடிவ் ஆபிஸ். ப்ரலம்பூர். பூர்க்குஷணய்யரவர்களின் உதவிகள் வாசாமகோசாம். இவ்லுரில் நம் நாட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதாவாகத் திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதி பூர்ண அனந்தபதம் சொப்புடைய ஆலயத்திற்கு அருகிலேயே நல்லீனமாக அமைந்துள்ளது. இந்த ஸன்னிதியில் குலசேகராழ்வாரும் வேதாந்த தேசிகனும் வேவைஸாதிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு வருஷோத்தலங்களும் சிறப்பாக நடந்து வருகின்றன. இந்த ஸன்னிதிக்கருகே தீக்கித விதியில் மிக சிசாலமான வேதபாடசாலையில் ஸளகரியமாகத் தங்கியிருந்தோம்.

12. திருவாட்டாறு.

நம்மாழ்வாருடைய மிக விவகைணமான ஈடுபாட்டுக்கு ஆஸ்பதமான திவ்ய தேச மிது. ஸன்னிதி மிகப் பெரிது. வெகு அந்புதமான ஸன்னிவேசம். திருவனந்தசயனத் திறபோலவே இங்கும் தவாரத்ரயத்தாலே முகநாபிபாதங்களின் ஸேவை. அங்கத் பத்ம சாபதுடைய கிடையழகுக்குத் தோற்றுத்தன்று இதுவும். ஸன்னிதிவைச் சுற்றிப் பரம பவித்திரமான நதி [வாட்டாறு] பெருகுமழகு மிக நன்று ஸன்னிதியின் அமைப்பு மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கத. ஊரும் பெரிதே. திருவட்டாறு என்பர்கள். ஸன்னிதியருகிலேயே வளதி ஸௌகரியமுள்ளது திருவனந்தபுரத்திலிருந்து பஸ்மார்க்கமாய் இரண்டு மூன்று மணி காலத்தில் அடையக்கூடிய தலம் இது. இத்தலத்தை விட்டுக்கிளம்ப மனமேயில்கில்.

13. திருவண்பரிசாரம்.

(திருப்பதிசார மென்பர்கள்.) இது நம்மாழ்வாருடைய திருக்தாயாரான உடைய கங்கையாரின் அவதாரஸ்தலம். அந்த மாதாசியின் திருமாளிகையையும் இங்குக் காட்டுகிறார்கள். அது இப்போது ஒரு பஜ்ஞைமடமாக விளங்குகின்றது. இக்கிருப்பதி மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளில் கணக்கிடப் பெற்றுளம் பாண்டிகாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றுக்கேவே எண்ணைத்தக்கதாயுள்ளது. வாசலில் மிகப் பெரிய தடாகமும் ஊரின் வளமும் ஸன்னிதியின் அமைப்பும் நெஞ்சைக் கவர்கின்றன. இங்கு ஸேலைமுதலியார் மூலமூர்த்தியாகவும் நம்மாழ்வார் உத்ஸவமூர்த்தியாகவும் ஆராதிக்கப்படுகிறார்கள். *வருவார் செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த என் திருவாழ்மார்ப்பற்கு* என்ற திருவாய்ப்பமாழிப். பாசாத்தின்படி இத்தலத் தெம்பெருமானை இங்குள்ளார் திருவாழ்மார்ப்பனென்றே வழங்கிவருகின்றார்கள். இப்பெருமாளுக்கு உத்ஸவம் நடக்கிறபோது ஜங்காறு வேலைகளில் நம்மாழ்வாரும் உடன் எழுங்கருள்வதுண்டாம். இங்குள்ள பிறமதத்தவர்களும் நம்மாழ்வாரிடத்தில் மிகக் பக்கி ழுண்டிருக்கிறார்கள். நம்மாழ்வார் கீப்பெரி, நம்மாழ்வார் வாசகசாலை என்று சிறுசியுள்ளார்கள். திருவாட்டாற்றிலிருந்து இரண்டு மணி காலத்தில் பஸ் மார்க்கமாய் அடையக்கூடிய தலமிது. நாகர் கோலில் ஸமீபம்.

இங்கிருந்து பஸ் மார்க்கமாகவே இரண்டு மூன்று மணி காலத்தில் திருக்குறுங்குடி சேர்வது. இவ்வளவோடு மலைநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை மூடிவு பெறுகின்றது. இப்பதின்மூன்று திருப்பதிகளில் திருவனந்தபுரம் மிக மிகப் பெரிது. திருவட்டாறு, திருவாறன் யின், திருவல்லவாழ் இவை மிக மிகப் பெரியன. திருப்புளியூரும் திருச்சிற்றரும் தவிர மற்ற திருப்பதிகள் மிகப் பெரியன. 16 நாட்களில் இத்திருப்பதிகள் யாவும் ஸேவிக்கப்பட்டன. வருஷங்தோறும் இப்படி வந்து ஸேவிக்கவேணு மென்கிற ஆவலே அதிகமாகத் தோன்றியுள்ளது. இத்திருப்பதிகளுள் திருவாட்டாறு ஒரு கஷணமூம் மறக்க மூடியாதாய் நெஞ்சினுள்ளே திகழ்கின்றது.

திருவண்பரிசாரத்திலிருந்து திருக்குறுங்குடியும் வானமாமலையும் ஆழ்வார் திருநகரி நவதிருப்பதிகளும் ஸேவித்துக் கொண்டு, நப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் மாசித்திருநாளும் [ஆருவது திருநாள்] ஸேவித்து 15—2—51-ல் ஸ்வஸ்தானம் சேர்ந்தோம். இத்தச் சிறுயாத்திரையில் கோயமுத்தூர் ஸ்ரீமத் வேதவ்யாஸபட்டர் திருமலாசார்ய ஸ்வாமியினுடைய மும் மங்கலம் ராமாநுஜாசார்யருடையவும் ஸஹமோக ஸஹாநுபவங்கள் பராமானந்த ஸ்தோஷகந்தமாயிருந்தன. இவ்விருவாறுமே யாத்திரை அநாயாஸமாக நடைபெற்றது.

இந்த யாத்திரையில் நடந்த உபந்யாஸங்கள்

1. கோயமுத்தாரில் ஸ்ரீ பட்டர் ஸ்வாமி திருமாளிகையில் “ஸ்ரீங்கநாச்சியார் பேருமை.”
2. கொச்சி மஹாராஜ ஸம்ஹதானத்தில் (ஸம்ஹக்ருதத்தில்) “வேதாந்தத்தவம்.”
3. திருவனந்தபுரத்தில் திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் “தயாசதகமும் தேசிகனும்.”
4. திருக்குறுங்குடி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஜீயர் ஸ்வாமி திவ்யாஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி சியமனத் தினால் “திருக்குறுங்குடியில் ஆழ்வார்களின் ஈடுபாடு.”
5. வானமாமலையில் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ ஜீயர் ஸ்வாமி திவ்யாஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி சியமனத் தினால் *தோழுத்தையோந்தனிமையும் பரசுர விவரணம்.
6. ஆழ்வார் திருங்கரியில் “நம்மாழ்வாரும் எம்பேருமானாரும்.”
7. பெருங்குள மென்கிற திருக்குளங்தையில் “மாயக்கூத்தனுடைய மாயக்கூத்து.”
8. தென் திருப்பேரையில் *ஊழிதோறுஊழியுருவும் பேரும் பாசுர விவரணம்.
9. திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் “அழகிய மணவாளன் குணைபுவம்.”

மலைநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை
முற்றிற்று.

அ நு பந்தம்

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளில் ஸேவிக்கவேண்டிய திவ்யப்பிரபந்தப் பாசுரங்களைப் பற்றின விவரணம்;

1. திருவித்துவக்கோடு. குலசேகராழ்வாரருளிச் செய்த பெருமாள் திருமொழியில் ஜங்தாவது பதிகம்—*தருதுயரந்தடாயேல்.*
2. திருநாவாய். திருலாய்மொழியில் (9—8.) * அறுக்கும் விணையாயின் * பதிகம். பெரியதிருமொழியில் (6—8—3) * துவாயபுள்ளூர்ந்து * பாசுரம்.
3. திருமூழிக்களம். திருவாய்மொழியில் (9—7.) எங்கானலகங்கழிவாய் * பதிகம்; பெரியதிருமொழியில் (7—1—6) * பனியேய் பரங்குன்றின் * பாசுரம். திருக்கெடுந்தாண்டகத்தில் (10) * பொன்னனுய் * பாசுரம்.
4. திருக்காட்கரை. திருவாய்மொழியில் (9—6.) * உருகுமாலங்கூஞ்சம் * பதிகம்.
5. திருக்கடித்தானம். திருவாய்மொழியில் (8—6.) * எல்லியுங்காலையும் * பதிகம்.
6. திருவல்லவாழ். திருவாய்மொழியில் (5—9.) * மானேய்நோக்குங்கல்லீர் * பதிகம்; பெரியதிருமொழியில் (9—7.) * தங்தைதாய்மக்களே * பதிகம்.
7. திருவண்வண்ணர். திருவாய்மொழியில் (6—1.) * வைகல்பூங்கழிவாய் * பதிகம்.
8. திருப்புலியூர்: திருவாய்மொழியில் (8—9) * கருமாணிக்கமலை மேல் * பதிகம்.

9. திருவாறன்விளை. திருவாய்மொழியில் (7—10.) * இன்பம்பயக்க * பதிகம்.
10. திருச்சிற்றூறு. திருவாய்மொழியில் (8—4.) * வார்கடாவருவி * பதிகம்.
11. திருவண்டபுரம். திருவாய்மொழியில் (10—2.) *கேமேட்ராயவேல்லாஷி பதிகம்.
12. திருவாட்டாறு. திருவாய்மொழியில் (10—6.) * அருள்பேறுவார் * பதிகம்.
13. திருவண்பரிசாரம். திருவாய்மொழியில் (8—3.) * அங்குமிங்கும் * என்கிற பதி கத்தில் * வருவார் செல்வாரென்னும் ஏழாம்பாட்டு. [இப்பதிகம் மூர்த்தியாகவே இத்திருப் பதிவிஷயமென்று ஆசார்யவற்றுதயத்தினால் விளக்குகின்றது.]

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவழகனே சரணம்,

விக்ருதிலூ மாசிமீ திருக்கக்கிணம்பிகள் திருங்கஷத்திரத்தன்று எழுதப்பட்டது.

பகவத் விஷயம்—ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி.

- திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானமாகப் பலபடிகள் அவதரித்திருந்தாலும் நம்பிள்ளை மின் ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியே பெரும்பாலும் காலசூஷப க்ரந்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும், இந்த வியாக்கானம் மாத்திரம் தனிப்பட இதுவரை அச்சிடப்பட்டிராமையாலும் இதைனீ நாம் நமது ஸத்கரந்த ப்ரகாசந ஸ்தைபயின் மூலமாக வெளியிடத் தொடங்கி இதுவரையில் ஏழுபத்துக்கள் அச்சிட்டு முடித்தோம். 1, 2, 6, 7, 8, 9, 10 ஆகிய ஏழு பத்துக்களின் ஈடு வியாக்கானம் அச்சாகி முடிந்துவிட்டது. மற்ற 3, 4, 5 பத்துக்கள் இரண்டுமூன்று மாதங்களில் அச்சாகி முடிவுபெறும்.

சென்றமீ பத்தாம்பத்து வெளியிடப்பட்டது. சென்ற ஐப்பசி மாதத்தில் ஒன்பதாம் பத்து வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஏழாம்பத்தும் எட்டாம்பத்தும் க்ரமேண வெளிவந்து விடும். முதற்பத்து, இரண்டாம்பத்து, ஆறும்பத்து ஆகிய இப்ருள்ளும் பத்துக்களும் கீழ் வருஷங்களில் வெளிவந்தவையாதலால் அவை வேண்டுமவர்கள் தனிப்பட விலை செலுத்தியே பெறவேண்டும்.

எழாம்பத்தும் எட்டாம்பத்தும் இப்பத்திரிகைகளுமூலமாக வெளிவருவதற்குச் சிறிது தாமதமாகுமாதலால் மூன்றிடையே அவற்றைப் பெறவிரும்புவர்கள் தனியே விலைகொடுத்துப் பெறலாம். ஆறும்பத்து முதல் பத்தாம்பத்து வரையில் 5 பத்துக்களும் ஒரு ஸம்புடமாக பயின்று செய்தும் கொடுக்கப்படும். அதற்கு பயின்று சார்ஜ் உட்பட விலை 12 ரூ.

ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்ட ஸம்கிருத ச்லோகங்களுக்குப் பொருள் விளக்கங்கொண்ட பிரமாணத்திரட்டும், ஈட்டு பூஷீ-ஈக்திகளுக்கு அரும் பத விளக்கமும் அடுத்தபடியாக அச்சிட்டு வெளியிடப்படும்.

இங்கனம்:

P. B. அண்ணங்கராசரரியர்,
காஞ்சிபுரம்.

கடிதங்கள்.

பத்திராதிபரின் குறிப்பு:—நான் சென்ற மார்கழிமாதத்தில் சென்னையில் வளித் திருந்தபோது 7—1—51 தேதி மாலையில் விலக்ஷணரான் ஒரு ஸ்வாமி இந்த வியாஸத்தை எழுதிக்கொண்டுவந்து அடியேணிடம் கொடுத்து இதை ஸ்ரீராமாநுஜனில் பிரசரிக்கவேணும் என்றார். அப்போது அடியேன் உபந்யாஸத்திற்குப் புறப்படும் ஸமயமாக இருந்ததனால் அவரோடு அதிகமாக உரையாட அவகாசப்படவில்லை; அப்படியேயாகட்டு மென்று சொல்லி வியாஸத்தை வாங்கி உள்ளே வைத்துவிட்டு அவரையுமதுப்பி விட்டு உபந்யாஸத்திற்குச் சென்றுவிட்டேன், மறுபடியும் இதைப்பற்றின ஞாபகமே எனக்கு உண்டாகவில்லை. இந்த வியாஸம் என்கைப்பெட்டியிலேயே கிடந்தது. 25—1—51 தேதியில் மலைநாட்டுத் திருப்பதியாத்திரையாகப் புறப்பட்டு வருகையில் திருக்காட்கரை ஸேவித்தவன்று இரவில், இந்த வியாஸத்தை மதராஸில் என்னிடம் கொணர்ந்து கொடுத்தவரே கனவில்வந்து தோன்றி ‘நான் கொடுத்த வியாஸத்தை உபேஷத்துவிடக் கூடாது, அவச்யம் பிரசரிக்க வேணும்’ என்று சொல்லிச் சென்றார். அப்போது அந்த வியாஸம் வைத்திருந்த கைப் பெட்டியும் கூடவே திருந்தபதியால் வியாஸத்தை யெடுத்து வாசித்தேன்; அதில் என்னைப் பற்றச் சிலவரிகள் அதிகமாக எழுதப்பட்டிருந்தாலும், பரமபதம் எழுந்தருளின மஹானின் மஹிமை அதிசயிக்கக்கூடியதா பிருந்ததால் இந்த வியாஸம் அவசியம் வெளியிடத்தக்கதே யென்று நிச்சயித்து வெளியிடப்படுகிறது. பரமபதஞ் சென்ற அந்த மஹான் மணவாள மாருனிகளின் மஹோத்ஸவத்தையும் நம்பின்னையுத்ஸவத்தையும் இடைவிடாது இருபத்தொரு நாள் ஆனந்தமாக அநுபவித்து, ஒரு சேருமின்றி உடனே காஞ்சிபுரியிலேயே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளின அதிசயம் உலகம் பாராட்டத்தக்கதே.]

ஆசார்ய ப்ரபாவம்

உபயலிபூதியும் ஆசார்யனிட்ட வழக்கு—என்ற வழக்குச்சொல் வார்த்தை மாத்தை மேயோ? அனுபவத்திலும் அப்படியுண்டோ? என்று ஸஹஜமாய் அநேகருக்கு இக்காலத்திலும் ஜூயம் ஏற்படக்கூடும். நம் பூர்வாசாரியர்கள் காலத்தில் இது அனுபவலித்தமாயிருந்தது என்பதற்கு அநேக சரிதங்கள் உள். ஆனால் அதெல்லாம் அந்தக்காலம். கனி தலைவிரித்தாடும் இக்காலத்தில் அப்படியிராது என்பதுதான் அநேகருக்குத்தோன்றும். ஆகையினாலே இங்கே பூருவர்காலத்தில் நடந்தவிருத்தாந்தம் ஒன்றையும் தற்காலத்தில் சமீபத்தில் நடந்த ஓர் விகழ்ச்சியையும் சூருக்கமாக விவரிக்கிறோம். இதிலிருந்து, அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் என்றைக்கும் உபயங்கியும் ஆசாரியனிட்டவழக்காய்த்தானிருந்து வருகிறது என்பது கையில்வங்கு நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும்.

நம்பின்னை விபவாவதராத்தில் கோவிலிலே எழுந்தருளியிருந்தகாலம்—அவருடைய திருமாளிகையில் அவருக்கும் அவர் ஸ்ரீராத முதலிகளுக்கும் போதுமான இடவசதி இல்லாமல் நெருக்குப்பட்டிருந்தது. அவர் திருமாளிகைக்கு அடுத்தாற்போல் ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ அம்மையாருக்குஇரண்டு குடில் இருந்தன. அந்த அம்மையும் நம்பின்னை ஸ்ரீராதத்திலே ஆசரித்தவர். ஒருநாள் நம்பின்னையின் சிஷ்யர்களில் சிலர் அந்த அம்மையாரிடம் “ஸ்வாமி திருமாளிகையிலே இடம் நெருக்கடியாக” இருக்கிறபடியால் உம்முடைய ஒரு குடிலிக் கொடுத்தால் ஸ்வாமி திருமாளிகையுடன் சேர்த்து அமைத்து முதலிகளும் ஸ்வாமியும் இருக்க ஸ்ரீரா. 29—20.

வசதியாயிருக்கும்” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்த அம்மையார் “அடியேறுக்கு ஸ்வாமி பூர்ணவருண்டத்திலே ஓர் இடம் அளிக்கும் பஸூத்தில் அடியேன் இரண்டு குடின் கணையும் ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பிக்க ஆசேஷபமில்லை” என்றார்.

நம்பினீளை திருவுடிகளில் அச்செய்தியை விஜ்ஞாபிக்க, அதற்கு நம்பினீளை “அதற்குடையவன் பூர்ணவருண்டாதன்; நான் அவனுக்கு விண்ணப்பம் செய்து கொடுக்கிறேன்” என்றார். இந்த வாசாபதில் அந்தப் பெண்ணினைக்கு கிருப்பி ஏற்படவில்லை. அடியேறுக்கு அப்படியே கொடுப்பதாக ஒரு சிறுமுறை எழுதித்தாலே மேலுமென்றார். நம்பினீளையும், அப்படியே ஓர் ஒளையில் இன்ன வருஷம் மாசம் இன்னதேதி இந்த அம்மாளுக்கு பூர்ணவருண்டத்தில் இடம் கொடுத்தேன்.” என்று எழுதிக் கையொப்பமுடிடுத்தந்தார். என்னே ஆச்சரியம். சீட்டில்கண்டாளிலேயே அந்த அம்மாளுக்கு தேஹவியோகமுண் டாய் பரமபதப்ராப்தி கிடைத்தது.

மேலே சொன்னது ஓர் கதை. இது எந்த காலத்திலோ நடந்ததாக குருபார்ப்பரையில் எழுதிவைத்திருக்கிற விஷயமேயாழிய இதை நீரில் பார்த்தவர்கள் இக்காலத்திலில்லை. ஆனால் சமீபத்தில் சென்ற கார்த்திகை மாதம் பூர்ணசீப்புதேசத்திலே நடந்த ஒரு வந்த தாந்தத்தைப் பார்த்தால், நம்பினீளைபோன்ற மஹாண்களுக்கு உபய விழுதியும் அவர்களிட்ட வழக்காயிருந்தது என்பதில் ஓர் ஆச்சர்யமில்லை. நம்பினீளைக்கு வெகு அற்புதமாக ஓர் ஸங்கிளி நிர்மாணம் செய்து, அதில் அர்ச்சையில் அவரை எழுந்தநளப்பண்ணி, அதிகப்பக்கியுடன் தன் உடல்பொருள் ஆவியாவற்றையும் ஷடி ஸங்கிளிக்காகவே அர்ப்பணம் செய்து வரும் பூர்ணன் ப்ரதிவாதிப்பயங்கரம் அண்ணங்காரசார்யர் ஸ்வாமி போன்ற ஆசார்யர்களுக்கு இக்காலத்திலும் உபயவிழுதியும் தாமிட்ட வழக்காயிருக்கிறது என்பது நன்றாய் விளங்குகிறது. இதுவும் ஓர் ஆச்சர்ய விசேஷமே; ஆசார்யகடாக்ஷமே; நம்பினீளையின் அனுக்ரஹபலனே.

சென்ற ஜப்பசி மாதம் பெருமாள்கோயிலில் மணவாளமாமுனிகளின் உத்ஸவ வைபவத்தை ஸேவிக்க அஞேக பூர்ணவர்ணனாவ ஸ்வாமிங்கள் வெளியூர்களிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்களில் ஆசூரி பூர்ண ஸாமி என்னும் பூர்ணவர்ணனாவோத் தமரும் ஒருவர். இவர் செங்கற்பட்டிற்கருகாமையிலுள்ள குமாரவாடி என்னும் கிராமத்திலிருந்தவர். வயது 68-க்கு மேலிருக்கலாம். மணவாளமாமுனிகளுந்தஸ்வத்தைக் கண்களாக்கண்டு சேவித்தார். ஒவ்வொரு தினமும் தேவப்பெருமாளையும் ஸேவிப்பது இவர் வழக்கம். அப்படி ஸேவிக்கும் போசிசலாம் தேவப்பெருமாளை தனக்கு பூர்ணசீப்புதேசத்திலேயே தேஹவியோகம் உண்டாகவேணுமாயும், பூர்ணவருண்ட ப்ராபதி கிடைக்கவேணுமாயும் பிரார்த்தித்தும் வந்தார். ஆனால் கேவப்பெருமாள் உடனே அவர்ப்ரார்த்தனைக்குச் செலி சாய்க்கவில்லை. உடனே நம்பினீளை உத்ஸவமும் வந்தது. ஷடி க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி நம்பினீளை உத்ஸவ வைபவத்தையும் அங்கு விசேஷ கோஷ்டியையும் ஸேவித்து ஆங்க பரவசானார். அவர் மனது உடனே இப்படி நம்பினீளை ஸங்கிளி காரியங்களை ஒருவித குறைவுமில்லாமல் இவ்வளவு விமர்சையாய் நடந்ததிவரும் ப்ரதிவாதிப்பயங்கர ஸ்வாமியின் திருவுடியை நாடிற்று. அண்ணை ஸ்வாமியின் திருமாளிகைக்குச் சென்ற அவரைத் திருவுடி வணக்கி, அடியேறுக்கு ஸ்வாமி திருவுடி பலத்காலே இந்த வோகத்திலே ஓர் குறைவுமில்லை; அடியேறுக்கு கர்ண்சீப்புதேசத்திலேயே தேஹ வியோகம் உண்டாகி பரம பத ப்ராப்திகிட்டும்படிக்கு ஸ்வாமி அநுக்ரஹிக்கவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

பாகவதோத்தமரும், நம்பிள்ளை பூர்ண கடாசும் பெற்றவருமான ஸ்ரீமான் அண்ணங்காரசாரியர் ஸ்வாமி என்ன பதில் சொன்னார் என்று நினைக்கிறீர்கள். அப்படியே டடக்கட்டும் என்று அநுகரஹிததாரா? இல்லை, உமக்ஞக் கிடையாது என்று சொன்னார்? அவர் சொன்னதாவது “ஸ்வாமிந், தேவீர் அடியேனை விட வயோதிகர்; தேவீருடைய மனோபிஷ்டத்தை தேவப்பெருமாள் நிறைவேற்றுவார்” என்றார். இங்கே தான் இந்த ஆச்சர்ய ஸ்பபவத்தை அறுபவிக்கவேணும். அங்கே நம்பிள்ளை அத்த அம்மைக்கு ஸ்ரீவை குண்டாதன் ஓர் இடம் கொடுக்கக்கடவன்” என்றுப்போலே இங்கேயும் ஷடி நம்பிள்ளை யின் பூர்ண கடாசும் பெற்ற மஹாதும் “தேவப்பெருமாள் உம் அபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றி வைப்பார்” என்று சொன்னார். அங்கே சொன்னவர் நம்பிள்ளை; இங்கே சொன்னவர் அவருடைய அங்கங்க பக்தர். “அங்கே பணிந்தவள் ஒரு பெண்பிள்ளை; இங்கே ஆச்சரியித்தவர் சாள்த்த வாளைனேயோ, பக்தி ப்ரபத்தி விஷ்டையோ எதுவுமில்லாத ஒரு ஸாது போம்மனைத் தமர். தவிர, இன்னெந்த விஷயமும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. பகவானுக்கும் பாகவதாளுக்கும் ஆச்சரியமான பரிமாற்றமுறை. தேவப்பெருமாள் இந்த ஸ்வாமியை தன் பக்தனிடம் ஆச்சரியிக்க க்ருஹி செய்தார். பாகவதரும் எம்பெருமானுடைய அநுகரஹத்தைப் பெறும்படி அந்த ஸ்வாமிக்கு ஆசிர்வதித்தார்.

உடனே என்ன நடந்தது. இந்த ஸ்பபவம் டடந்த மறு நாளில் ஷடி ஆசூரி கிருண்ணமாசாரியர்க்கு முக்கிதிரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சிநகரிலேயே தேஹ வியோரகம் ஸ்பபவித்து மோக்ஷப்பிராப்தி யுண்டாயிற்று.

இப்படி தத்வார்த்தங்கள் நிரம்பிய அநேக ஆச்சர்ய சம்பவங்கள் இக்காலத்திலும் நடந்தவருகின்றன. உபய விழுதியையும் ஆளக்கூடிய மஹான்களும் ஆசார்யர்களும் இருந்துதான் வருகிறார்கள். ஆனால் உண்மைகளை நாம் ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்வதில்லை. குளத்தை ஒருவன் தாலு சாங்கி செய்துகொள்ள வெட்டிவைக்க, அதில் ஒருவன் போய் விழுந்து மாண்டால் அது குளம் வெட்டினவன் குற்றமல்லவே. அப்படி ஆசார்யர்களும், மஹான்களும் இருக்கும் இக்காலத்திலும் நாம் அவர்களின் பெருமையை அறியாமல் விணே அழிந்து போனால் அது நம் குற்றமே ஒழிய வேற்றில்லையே.

இதிலிருந்து, உபய விழுதியையும் ஆளக்கூடிய மஹான்களும் ஆசார்யர்களும் இக்காலத்திலும் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதும், ஞானமோ பகவத் பக்தியோ ப்ரபத்தியோ தான் மோக்ஷத்திற்கு ஹேது என்று சொல்வதற்கில்லை என்பதும், தங்களை ஆச்சரிக்கும் அகிகாரியின் ச்ரேயஸ்ஸாக்காக பகவானும் பாகவதோத்தமர்களும் பரிமாறும் ஆச்சரியமுறை இப்படி இருக்கும் எஃ்பதும் கையிலங்கு கெல்லிக்கனிபோல் தெரியவில்லையா.

K. ராமாநுஜாசாரியர், மதாஸ்.

திருப்பாவையின் மஹிமை.

டில்லி தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆதாவில் ஸ்ரீ. C. S. பார்த்தசாரதி அப்யங்கர் தலைமை வில், ஸ்ரீ. S. R. S. ராகவன் அவர்கள் ‘திருப்பாவையின் மஹிமை’ என்ற விஷயத்தைப் பற்றி சமீபத்தில் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அவ்வமயம் அவர் பேசினதின் ஸாராம் சம் வருமாறு.

“திருப்பாவையின் ஏற்றம் பலகிறப்பட்டது. பாவையின் நடையழகு, சொற் கூடரிச் சூதங்கி, மனதக்கொள்ளை கொள்ளும் வர்ணனை, பகவானின் சீல ஸெலால்ப் யாதி குணங்கள் முதலியன்கிழாந்து தெவிட்டாத இன்பத்தை ஊட்டுகிறது.

“ஸ்ரீ ஆண்டாள் ஒரு மாபெரும் கவியரசி. மிக நுட்பமான உணர்ச்சிகளையும், பிரகிருதியின் வர்ணனைகளையும், பாசாம் என்ற ஓவியத்தில் தீட்டியிருக்கிறார்கள். காலை வர்ணனை திருப்பாவையில் ஒரு முக்கிய அம்சமாய் விளங்குகிறது. அதை கீழ்வானம் வெள்ளென்றெருமை சிறுவீடு, ‘கீசுகீசென்றெருக்குமானைச்சாத்தன்’, ‘கணைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி’, என்ற பல பாசாங்களில் அனுபவிக்கிறோம். ரோம் கேசத்தில் புராதன பிரவித்த கனி ஹோமர் தன் காவியங்களில் கையாண்ட ‘தூர்ண தவமை’ என்ற அலங்காரத்தை ‘மாரிமலைமூழைஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும்’ என்ற பாட்டில் அதி ஸ “பைமாய் கையாண்டிருக்கிறார்கள். திருப்பாவையில் பெண்களை நோன்புக்கு விடியிற்காலையில் எழுப்பும் சிறப்பே தனியாக அமைக்கிறது. அதில் கேளிக்கூத்து, சிரிப்பு, குறம்பு போன்ற சில்லரை ரண்களும் நிரம்பி நிற்கின்றன.

திருப்பாவையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் நோன்பை அனுஷ்டித்தால், ஸ்ரீ ஆண்டாளின் வார்த்தையில், ‘தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி’ பெய்யும், நாட்டில் ‘நீங்காத கெல்வம் நிறைந்து’ இருக்கும். பகவானை வாயாரப்பாடி மனத்தினால் சிந்தித்தால் நமது பாபங்கள் தொலையும். திருப்பாவையில் ‘நாம சங்கீர்த்தனம்’ ஒருமுக்கிய வழிபாடு முறையாகக் காண்கிறோம்.

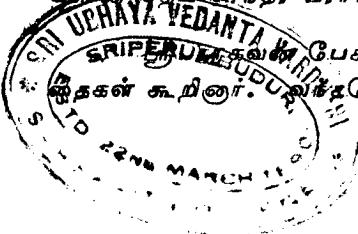
“பிராட்டியின் புருஷாகாரத்தை முன்னிட்டே எம்பெருமானை அனுக வேண்டும்” என்ற விசிஷ்டாத்தவைதக்கொள்கை பல பாசாங்களால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. நப் பின்னையின் புருஷாகாம் கிட்டியிட்டால், கிருஷ்ணனின் கிருபைக்குப் பாத்திமாவது என்ன கஷ்டம்!

“ஸ்ரீ ஆண்டாளானவள், திரிவிக்ரம, நாசிம்ம, ராம, கிருஷ்ணவதாரங்களை திருப்பாவை என்ற பாமாலையில் அனுபவித்து வழிபடுகிறார்கள். விசேஷமாக கிருஷ்ணவதாரத்தி வேயே ஸ்ரீ ஆண்டாளுக்கு ஈடுபாடு அதிகமிருப்பதைக் காண்கிறோம். ‘ஆயர் குலத்தினில் தோன்றிய அணிவிளக்கு’ என்ற பலபடியாக எம்பெருமானின் நீர்மையைக்கண்டே உருகுகின்றார்கள்.

“நாராயணனே பரதத்வம்” என்ற உண்மையை ஸ்ரீ கோதை முதற்பாட்டிலேயே குறிப்பிட்டு, கடைசி பாட்டுகளில்—

‘எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும், உன்தன்னேடு
உற்றோமே யாவோம் உனக்கோம் ஆட்செய்வோம்
மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று.....’

என்று கிருஷ்ணனிடம் பிரார்த்திக்கின்றார்கள். இதுவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிய அஸ்மதாதி குறிப்பிடுகின்ற பிரார்த்தனையாகுக.”

A. ராமாநுஜன், B. A., புதுதல்வி.